

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 11, ÅRGÅNG 3

HÖSTEN 2014 (65 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktionens adress: Institutet för hylozoiska studier, Box 92085, 541 02 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Plusgirokonto nr: 441 76 46 – 9, Institutet för hylozoiska studier

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt elfte nummer. Detta publiceras den 23 september, dagen för höstdagjämningen. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, dagen för vårdagjämningen, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårunummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, julnumret, skall utkomma den 21 december 2014, år 65 i aquarius-epoken, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, besvara frågor om esoteriken i allmänhet och hylozoiken i synnerhet, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, dessliques kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I detta höstnummer bjuder vi på läsning i fem avdelningar förutom litteraturbilagan. I den första ger vi besked om nya publiceringar på våra hemsidor. I den andra har vi de sedvanliga läsarfrågorna med red:s svar. I den tredje fortsätter vi att publicera PWs översättningar av dr Nicolls psykologiska kommentarer, ett oumbärligt verk, som i engelska originalupplagan omfattar 1766 sidor, tryckta i fem volymer åren 1952-1956. I den fjärde publicerar vi i svensk översättning det första av de så kallade mahatmabreven till A. P. Sinnett, omtalade på flera ställen i Laurencys verk (*Kunskapen om verkligheten, Livskunskap Tre*). I den femte avdelningen fortsätter vi den serie artiklar på temat långa tankar om de tolv essentiala egenskaperna som inleddes i närmast föregående nummer. Dylika långa tankar om de sex första essentiala egenskaperna publicerades på vår hemsida www.hylozoik.se redan för flera år sedan. Nu är det hög tid att fullborda serien genom att låta även de sex sista egenskaperna få sina långa tankar. Vi började med Trohetens långa tanke och fortsätter nu med Förtegenhetens långa tanke.

Förlagsstiftelsens hemsida har nu en fransk avdelning

Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys officiella hemsida www.laurency.com har nu en fransk avdelning. Denna rymmer en bok, nämligen *La Pierre des Sages*, som är en fullständig översättning av *De vises sten*. Vidare finns där första delen av *La Connaissance de la Réalité*, som *Kunskapen om verkligheten* heter på franska, nämligen *Les Problèmes de la Réalité, 1ère Partie*, svenska originalets *Verklighetsproblemen, del ett*. Nästa steg i översättningsarbetet blir att överflytta *Verklighetsproblemen, del två* till franska, och med detta arbete är vår översättarinna ML redan ivrigt sysselsatt. Ytterligare en text, som finns publicerad på hemsidan, är

en engelsk-fransk förteckning över de termer Laurency särskilt använder: *Vocabulaire anglais-français de termes de Laurency*.

Den tyska översättningen av Laurencys *Kunskapen om verkligheten, Das Wissen um die Wirklichkeit*, närmar sig fullbordan. Vår schweiziska värderade medarbetare och vän MT har just avslutat sin granskning av denna boks långa femte avdelning, *En esoterikers syn på europeiska filosofiens historia*, som i tysk översättning heter *Die Auffassung eines Esoterikers der Geschichte der europäischen Philosophie*. Därefter har också denna text utlagts på denna hemsida. Återstår de två avslutande, kortare avdelningarna om Steiners antroposofi respektive Yoga. När också dessa är slutgranskade, skall hela boken publiceras på Förlagsstiftelsens hemsida i en särskild tysk avdelning.

Sedan tidigare har Förlagsstiftelsen förutom de svenska och engelska avdelningar även sådana för texter på danska, finska och italienska. Att hemsidan www.hylozoik.se har texter om esoterik och hylozoik på fler språk, däribland tyska, ungerska och estniska, förklaras med att dessa texter inte är slutgiltigt bearbetade. Avsikten är emellertid att också dessa texter, såframt de utgör översättningar av Laurencys böcker eller av boken *Förklaringen*, skall finnas på Förlagsstiftelsens hemsida, så snart de blivit färdiga.

Laurencytexter med korsreferenser: ett nytt pedagogiskt projekt

Denna nättidskrifts läsare är varmt välkomna att bekanta sig med fyra texter, som nyligen publicerats på denna hemsida, nämligen de fyra första avdelningarna av Laurencys *Kunskapen om verkligheten*, alla försedda med korsreferenser, korshänvisningar. Texterna ifråga är *Verklighetsproblemen, del ett*; *Verklighetsproblemen, del två*; *Kunskapens och fiktionernas ursprung* och *Sfinxens tre frågor: varifrån, huru och varthän?* De fyra texterna återfinns på denna hemsida under rubriken LAURENCYTEXTER MED KORSREFERENSER.

Dessa texter skiljer sig från motsvarande i den senaste tryckta upplagan av *Kunskapen om verkligheten*, utgiven år 2011, endast därigenom att det omedelbart efter styckena – inte alla men de flesta – finns hänvisningar till ett annat stycke eller flera andra stycken där detsamma eller något besläktat avhandlas. Varje sådant stycke, som det hänvisas till, har i sin tur en hänvisning tillbaka till det hänvisande stycket och i många fall dessutom till andra stycken – därav benämningen ”korsreferenser” på detta system.

Först några ord om själva referenssystemet. Dessa referenser eller hänvisningar är alltid gjorda på sifferbasis, det vill säga följer det system som först presenterades i den tryckta upplagan av *Livskunskap Tre*, på sidorna 405-406. Referenser gjorda enligt detta system består av antingen en siffra, två siffror skilda åt med en punkt eller tre siffror skilda åt med två punkter, alltså exempelvis: 1 eller 2.5 eller 3.7.2.

Om referensen har bara en siffra, avser den en bestämd avdelning eller uppsats. Så till exempel betyder KOV 1 första avdelningen i *Kunskapen om verkligheten*, det vill säga *Verklighetsproblemen, del ett*. KOV 2 betyder *Verklighetsproblemen, del två*, KOV 3 *Kunskapens och fiktionernas ursprung* och KOV 4 *Sfinxens tre frågor: Varifrån, huru och varthän*.

Om referensen består av två siffror, hänvisar den andra siffran vanligen till ett kapitel inom avdelningen eller uppsatsen. Sexton av Laurencys uppsatser i serien *Livskunskap* är dock inte uppdelade i kapitel utan utgöres av i detta avseende oavbrutna texter. I referenser gjorda till dessa uppsatser hänvisar därför den andra siffran till ett stycke i uppsatsen. Dessa sexton uppsatser är *Sfinxens hemlighet* i *Livskunskap Ett* och femton uppsatser i *Livskunskap Fem*, nämligen *Goethe såsom esoteriker*, *Verklighetsideer hos Rousseau*, *Erik Gustaf Geijers historiefilosofi*, *Om Kristi återuppståndande*, *Människans frigörelse*, *Indisk psykologi*, *Vera Stanley Alder*, *Poul Bjerre*, *Yoga och den västerländska psykologin*, *Frödings teosofi*, *Dag Hammarskjöld*, *The Initiate in the New World*, *The Real H.P. Blavatsky*, *Mänskligt och I samklang med det oändliga*.

Om referensen består av tre siffror, hänvisar den tredje siffran till ett stycke inom det

kapitel som den andra siffran anger.

För att detta referenssystem skall kunna användas enkelt och utan missförstånd fordras att de texter som referenserna avser är på ett entydigt sätt försedda med motsvarande kännsiffror, alltså att uppsatserna eller avdelningarna, varje kapitel inom dessa och varje stycke inom kapitlen i sin tur är tydligt numrerade.

I *Livskunskap Tre*, som trycktes år 1988, och de tre böcker av Laurency som därefter trycktes, nämligen *Livskunskap Fyra* och *Livskunskap Fem* år 1995 och *Människans väg* år 1998, var detta referenssystem på sifferbasis inte fullständigt genomfört. I dessa fyra tryckta böcker är de ingående kapitlens rubriker försedda med tvåstelliga kännsiffror (1.1, 1.2, 1.3 etc.), dock saknar de i kapitlen ingående styckena sina kännsiffror.

Fullständigt genomfört är referenssystemet däremot i alla Laurency-texter som publicerats på Förlagsstiftelsens hemsida på internet, www.laurency.com Sedan oktober 1999 finns alla hans åtta böcker publicerade där i sin helhet.

Fullständigt genomfört är referenssystemet också i de två senast tryckta böckerna av Laurency, nämligen *Kunskapen om verkligheten*, 3:e upplagan och *Livskunskap Ett*, 1:a upplagan, båda utgivna år 2011. Givetvis skall även den kommande nyutgåvan av *Livskunskap Två* ha referenssystemet fullständigt genomfört.

Detta referenssystem har flera stora fördelar framför det vanliga bruket att hänvisa till sidor. Man kan kortfattat och smidigt hänvisa antingen till hela uppsatsen eller avdelningen i boken med bara en siffra, t.ex. KOV 1, DVS 2, L1 3; till kapitlet i uppsatsen eller avdelningen (med två siffror, t.ex. KOV 1.2, DVS 2.7, L1 3.4; eller till stycket i kapitlet med tre siffror, t.ex. KOV 1.2.7, DVS 2.7.3, L1 3.4.4. (Stycket KOV 1.2.7 inleds med orden "Kunskapsordnarna hade flera grader." Stycket DVS 2.7.3 inleds med "Den oinvigde, som icke har kunskapen latent," och stycket L1 3.4.4 med "Symbolen av de tre korsen".)

Hänvisning till stycken blir exaktare än hänvisning till sidor och låter läsaren därmed snabbare finna det sökta. En annan fördel är att hänvisningar, som en gång gjorts enligt detta system, förblir oförändrat giltiga också i nya upplagor med annan sidindelning än de gamlas, i översättningar till främmande språk och givetvis även i alla texter som publiceras på internet.

Nu åter till de fyra inledningsvis nämnda texterna, nämligen de fyra första avdelningarna av Laurencys *Kunskapen om verkligheten*, försedda med korsreferenser.

Den pedagogiska tanke, som varit vägledande i arbetet med dessa korsreferenser, är att underlätta för alla dem som vill studera hylozoiken för att tillägna sig systemet, lära sig tänka med systemet och därmed allt mer aktivera perspektivmedvetenheten eller perspektivtänkandet (47:5). Allt eftersom de i sitt arbete med att bemästra hylozoikens mentalsystem tränger allt djupare in i detta, blir insikten allt starkare att ingen del av systemet, inget enskilt faktum det innehåller, kan förstås utan samband med andra delar, att alla sådana ingående delar utgör en enhet, att med andra ord delen får sin förklaring av dessa samband och denna enhet, att enheten ifråga är själva systemet.

När perspektivtänkandet efter mångårigt arbete – huvudsakligen med hylozoiken, men inte bara med denna utan även i alla andra slags studier och i arbetet med den egna medvetenheten – är starkt aktiverat och fungerar, inte bara ibland och vid "högtidliga tillfällen", utan är så att säga det mentalas förstahandsval, så snart det riktas mot en fråga, ett problem, då kan nästa skede inledas, nämligen aktiveringen av systemtänkandet (47:4), vilket möjliggör självständigt mottagande av och mental konkretisering av kausalideer, verklighetsideer.

En väsentlig sida av arbetet med att studera hylozoiken är dess betydelse för aktiveringen av högre medvetenhet, högre mental (först 47:5 och senare 47:4) och kausal (först 47:3 och senare 47:2). Om detta har tidigare talats i uppsatsen *Om pytagoreiska aktiveringsmetoder*, vilken publicerats som följetong i denna tidskrift.

Laurency uttalar sig just om detta i *Livskunskap Två* 1.2.12:

"Hylozoiken befriar oss från österländska symboliken, som hade till uppgift att uppöva

'intuitionen'. Hylozoikern förvärvar kausalintuitionen via perspektiv- och systemtänkande och essentialintuitionen genom kollektivmedvetenhet via telepatien."

Strax skall några exempel ges på hur korsreferenserna är gjorda. Men först några allmänna upplysningar om de principer enligt vilka korsreferenserna införts.

Till att börja med har endast fyra texter utvalts att ingå i detta system, de fyra första avdelningarna av *Kunskapen om verkligheten*, KOV 1-4. Dessa är de viktigaste delarna av denna bok, och eftersom alla hylozoikstuderande bör studera denna bok först av alla, är det uppenbart varför just dessa fyra valts ut.

Inom var och en av dessa fyra avdelningar finns efter styckena en eller flera hänvisningar, vilka består antingen av två siffror skilda åt med en punkt (t.ex. 2.8) eller av tre siffror skilda åt med två punkter (t.ex. 1.3.5) med den innebörd som nyss förklarats.

Hänvisningarna är aldrig gjorda inne i styckena utan alltid efter dessa. Om det finns flera referenser efter ett och samma stycke, kan de avse sinsemellan olika saker som avhandlas i stycket.

Referenserna är alltid gjorda mellan två olika kapitel, aldrig inom ett och samma kapitel, detta därför att det förutsätts att läsaren har en tillräcklig överblick och behållning av det lästa, så att han själv, utan hjälp av korsreferenser, kan finna alla relevanta samband mellan olika utsagor inom ett och samma kapitel.

Förkortningen "f" införd omedelbart efter en sifferreferens betyder "och följande" avseende ett enda stycke eller kapitel. På samma sätt betyder förkortningen "ff" "och följande" avseende två eller fler stycken eller kapitel. Några exempel: 1.2f betyder kapitel 1.2 och 1.3, 1.2ff betyder åtminstone kapitel 1.2, 1.3 och 1.4 men kanske även ännu fler i omedelbar följd. 1.2.3f betyder styckena 1.2.3 och 1.2.4, 1.2.3ff betyder styckena 1.2.3, 1.2.4, 1.2.5 etc.

Om ett stycke följs av flera referenser, är de anförda i numerisk ordning, inte i ordning efter betydenhet eller någon annan sådan bedömningsgrund. Därmed överläts det åt läsarna att själva avgöra vilken eller vilka av referenserna de kanske anser viktigare än de andra.

Det är givetvis möjligt att i ett senare skede utvidga systemet, så att det omfattar också de tre senare delarna av KOV, alltså KOV 5-7. Men även om systemet utvidgas, kommer det likväl att finnas två slags korsrefererande fattningar av KOV 1-4, nämligen de ursprungliga, där referenserna uteslutande gjorts inom KOV 1-4, och de utvidgade, där det i varje text – KOV 1, KOV 2, KOV 3 osv till och med KOV 7 – finns hänvisningar dels inom avdelningen ifråga, dels till de sex andra delarna.

Detta är ett öppet system, i den meningen att läsaren själv kan komplettera eller bygga ut det enligt eget skön och egna behov. Det betonas därför att detta system, i den form vari det nu framläggs, inte är något fixt och färdigt. Också för att understryka att detta korsreferenssystem inte är något dött och statiskt utan tvärtom levande och växande har det i sin nuvarande form fått ett datum med i namnet. Detta datum skall användarna observera, ty i sina framtida former kommer systemet att ha andra datum i namnet, och användarna skall nog finna det lämpligast att alltid använda den nyaste formen. Samma förfarande har ju tillämpats med flera texter på denna hemsida, www.hylozoik.se, främst *Förklaringen* och *Kosmisk intelligens*. Det torde också vara uteslutet att det ej insmyger sig fel i systemet på grund av den s.k. mänskliga faktorn, men förhoppningsvis skall dylika fel efterhand kunna rättas, också tack vare påpekanden av uppmärksamma användare, liksom skett och sker med många andra texter på denna hemsida. Också denna omständighet gör återkommande uppdateringar av systemet önskvärda.

Härnäst skall ett exempel ges på hur detta system kan användas. Det upprepas att systemet i nuvarande skick omfattar bara *Kunskapen om verkligheten* (KOV) och därav endast de fyra första avdelningarna. Att skriva KOV framför någon av dessa referenser är således överflödigt skall därför inte göras här.

I 1.1.7 läser vi:

⁷Den verkliga sökaren, som insett mänsklighetens totala desorientering och intellektuella hjälplöshet, när det gäller tillvarons problem, undersöker allt, alldeles oberoende av härskande auktoritetens kategoriska avfärdande och den eftersägande allmänna opinionens löje och förakt för allt den ingenting vet om eller kan begripa. 3.3.3

Vi följer därefter referensen till tredje stycket i kapitlet 3.3 *H. P. Blavatsky (1831–1891)*. Där läser vi:

³Denna säregna personlighet blev under hela sin livstid mycket klandrad för sin opposition mot allt slags konventionalism, skenväsen och hyckleri, en fasa för alla konventionsslavar med deras infantila inställning. Hon beklagade sedermera, att hon därmed stött bort många. Men verkliga sökare äro oberoende av moralfiktionalismen. Mänskliga s.k. helgon äro emotionalgenier men ha icke därför kunskap om verkligheten. Verkliga ”helgon” finnas endast i övermänskliga riken. De motsvara ingalunda moralfiktionalisternas helgonideal. 1.1.7, 1.41.25

Därmed har vi fått veta mera om vad som kännetecknar de verkliga sökarna än vad som framgick av 1.1.7, nämligen att de också är oberoende av moralfiktionalismen. Av de båda referenserna i slutet av stycke 3.3.3 hänvisar den första tillbaka till 1.1.7, men den andra kan vara värd att följa för ytterligare information. Vi gör alltså detta och läser stycke 1.41.25:

²⁵Alla moralister (evangeliets fariseer) kränka frihets- och enhetslagen genom sina eviga kränkningar av individens personliga okränkbarhet (sin skvalleraktighet, sina förmyndarefasoner, sitt intrång i privatlivets helgd). Individens livets gudomliga rätt att vara just sådan han är med alla sina brister, fel och laster, att tänka, känna, säga och göra som han finner för gott, så länge han icke därmed inkräktar på andras lika rätt till samma okränkbara frihet. 1.34.10, 3.3.3, 3.4.20

Därmed har vi fått klarlagt vad moralfiktionalism innebär och varför esoteriken avvisar den. En av de tre referenserna i slutet av stycke 1.41.25 hänvisar till 3.3.3, som vi just läst, men de båda andra, 1.34.10 och 3.4.20, kan vara värda att följa. Vi läser först stycke 1.34.10:

¹⁰Det torde framgå härav, att människornas moraliska omdömen om varandra äro okunnighetens kritik och hatets oberättigade domslut. Människorna äro varken goda eller onda. De befinna sig på en viss utvecklingsnivå och förstå icke bättre. Därtill kommer verkan av ödeslag och skördelag. Av betydelse för förståelsen är också vetskapen om att i omstörtningstider klanerna på högsta stadierna icke inkarnera i större utsträckning. Av dem för närvarande i inkarnation befinna sig över 85 procent på de två lägsta stadierna. Av övriga 15 procent höra de flesta till de ”stilla i landena”. De inkarnera företrädesvis, såvida de icke fått speciella uppgifter, i sådana länder, där de ha största utsikten att finna dem på samma nivå. Att de på humanitetsstadiet, som ej fått tillfälle taga del av esoteriken, känna sitt främlingskap utan att förstå varför och ge sig själva skulden härför, är tyvärr regel. De ha en gång varit invigda och därefter förblivit sökare efter det ”förlorade mästarteordet” (esoteriken). De ha kunskapen såsom instinkt, aningslösa om varpå den beror och därför osäkra. 1.41.25, 3.1.10, 3.3.7, 3.3.37, 3.4.20

Stycke 1.34.10 fördjupar som synes undervisningen om moralfiktionalismen genom att sätta den i samband med tre livslagar: utvecklingslagen, ödeslagen och skördelagen. Av de fem referenser, som ges i slutet av stycke 1.34.10, är tre nya för oss, nämligen 3.1.10, 3.3.7, 3.3.37, medan 3.4.20 är en referens vi redan noterat att vi skulle följa härnäst.

Först alltså 3.4.20:

²⁰Endast beträffande moralfiktionalismen må sägas några ord: Gott är allt som befrämjar, ont allt som motverkar medvetenhetsutvecklingen, individuellt såväl som kollektivt. Till de största och mest fatala misstagen hör utbredandet av okunnighetens emotionala illusioner och mentala fiktioner med idiotisering som resultat. 1.34.10, 1.41.13, 1.41.25

Stycke 3.4.20 ger oss några viktiga esoteriska lärdomar: definitionen av gott och ont samt belysning av faktum att okunnigheten är det onda. Vid sidan om referensen tillbaka till 1.34.10 ger stycket två nya referenser, 1.41.13 och 1.41.25, vilka vi tills vidare väntar med att följa, eftersom de tre tidigare noterade referenserna, 3.1.10, 3.3.7 och 3.3.37, står först på väntelistan. Vi studerar alltså i tur och ordning 3.1.10, 3.3.7 och 3.3.37:

¹⁰Det är också i regel endast de som icke kunna godtaga någon av det otal okunnighetens idiologier, som översvämmas av mänskligheten, utan förblivit sökare efter ”det förlorade mästareordet” eller ”de vises sten”. 1.34.10, 3.3.37

⁷Hon förklarade för sina vänner, att arbetet skulle draga över henne idel missförstånd, förtal och oförsonlig illvilja. Detta är ju också oundvikligt på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium. Men hon gjorde som hon blivit anbefalld. 1.34.10

³⁷Men på dem som en gång varit invigda och därför förblivit sökare efter ”det förlorade mästareordet” eller ”de vises sten”, verkade det som en uppenbarelse. Så mycket kände de igen, att de visste, att de äntligen funnit, vad de instinktivt sökt och i vilken riktning deras fortsatta sökande skulle gå för återerinring av den kunskap de en gång haft. 1.1.32, 1.1.38, 1.34.10, 2.13.11, 3.1.10, 3.3.37

Det är tydligt att hänvisningarna till 3.1.10 och 3.3.37 avser att anknyta dessa stycken till det som sades i slutet av stycke 1.34.10 om de 15 procenten, sökarna efter ”de vises sten” och ger ytterligare några värdefulla upplysningar om dessa, medan hänvisningen till 3.3.7 är föranledd av det som sades tidigare i stycke 1.34.10 om de 85 procenten. Detta förhållande kan vi generalisera med att säga att olika referenser i slutet av ett visst stycke kan avse olika teman eller ”spår”, som behandlas i stycket; i detta fall har vi dels temat moralfiktionalismen, dels temat sökarna med latent insikt.

Av de just studerade tre styckena, 3.1.10, 3.3.7 och 3.3.37 har de två första inga referenser utöver sådana vi redan följt. Men det tredje stycket, 3.3.37, har två nya, nämligen 2.13.11, 3.1.10. De stycken, som dessa två refererar till, handlar båda om latent kunskap från tidigare inkarnationer, alltså det andra av de två huvudsakliga teman som tidigare nämndes:

¹¹Kunskapen om vårt solsystems och vår planets relationer till andra solsystem, om utbytet av interstellära och interplanetariska energier, har en gång varit en mänsklighetens viktigaste vetenskap. Den nation, som nådde längst i hithörande insikter, var den kaldeiska för c:a 30 000 år sedan. Glädjande nog ha vi att motse, att de individer, som i Kaldeen förvärvat sådan insikt, åter ska inkarnera för att ånyo skänka mänskligheten den esoteriska ”astrologien”, därmed återupplivande den sedan länge glömda kunskapen. De komma att av planethierarkien erhålla erforderliga fakta, vilket skall väcka deras latent kunskap till nytt liv. Detta är vad som ständigt sker och är också enligt Lagen. Vad mänskligheten kan utföra, måste den själv göra. Förlorad kunskap är mänsklighetens sak att återerinna sig. 1.41.11, 3.1.1, 3.3.26

¹⁰Det är också i regel endast de som icke kunna godtaga någon av det otal okunnighetens

idiologier, som översvämmar mänskligheten, utan förblivit sökare efter ”det förlorade mästarteordet” eller ”de vises sten”. 1.34.10, 3.3.37

Detta vårt följande av dessa korsreferenser kan fortsättas ytterligare i flera steg eller utgreningar, men vi låter det stanna här, då exemplet så långt vi fört det torde räcka för att visa läsarna hur de kan använda detta referenssystem för att studera hylozoiken grundligare och därmed förstå den djupare.

Frågor av studerande

Vår värderade medarbetare och vän CK i Skövde frågar i anslutning till kapitel 8.13 i boken *Förklaringen* och med tanke på den enorma skövling som förekommer i växtriket: Finns det också något som motsvarar djurriket i fråga om dödan det av människor eller faller det inom ramen för den mänskliga erfarenheten?

Svar: I *Förklaringen* 8.13.2 står: ”Alla levande väsen vi kommer i beröring med påverkar vi ofelbart. Och skördelagen träder oundvikligen i aktion. Detta ingår i vårt ansvar. Dem vi inte har gagnat har vi skadat. Kontakt medför alltså relation. Och detta gäller inte bara i kontakter med människor utan i alla kontakter med väsen i alla naturriken: de djur vi utnyttjar, den mat vi äter, de naturrikedomar vi utvinna.”

¹Molekylära eternas devaer kallas ibland ”skuggornas devaer”. De har företrädesvis fyra uppgifter. Deras första uppgift är att bygga de levande varelsernas eterhöljen. Deras andra uppgift är att överföra prana. Deras tredje uppgift är att bygga broar från mineral- till växtriket, så att mineralmonader kan transmigrera till växtriket. Motsvarande brobyggande devaer, som underlättar för monaderna att övergå till närmast högre rike, finns i alla högre världar.

²För det fjärde utför dessa ”skuggornas devaer” en mängd uppgifter i fysiska etervärlden och fysiska etermaterien, uppgifter som här endast delvis kan uppräknas. Motsvarande uppgifter har devaer i de allt högre världarna i dessas materielag. Härnäst beskrivs fem klasser av dylika devaer.

³Klass 1 är devaer, som är särskilda agenter vid utövande av magi. De är särskilt mottagliga för de sju departementsenergiernas byggande vibrationer.

⁴Klass 2 manifesterar sig som fysiska världens elektricitet. De kommer alltmer under människans herravälde.

⁵Klass 3 utgör hälsoauran hos växt-, djur- och människorikena såväl individuellt som kollektivt. Genom intresse för läkekonsten kommer människan i kontakt med dem och börjar lära känna dem. Ett av mänsklighetens stora misstag är att använda läkemedel hämtade från mineralriket. Det har medfört att devamaterier blandats såsom aldrig avsetts. Människans felaktiga sätt att förhålla sig till de lägre rikena och i synnerhet till djur- och mineralrikena har medfört svårigheter för devaevolutionen. Bruket av animala livsmedel och, i mindre omfattning, av minerala läkemedel har medfört blandning av devamaterier och av vibrationer, som inte harmonierar med varandra. Med växtriket förhåller det sig härvidlag annorlunda, och en del av dess skörd har bestått i att utgöra föda för människan. Detta ingår även naturenligen i växtmonadernas transmigrering till djurriket. Växtmonadernas transmigrering sker nödvändigtvis i fysiska etervärlden. Därför är växterna lämpliga som föda. Djurmonadernas transmigrering sker i emotional- och mentalvärldarna. Därför är djuren olämpliga som föda. Detta argument för vegetarisk kost är värt att beakta. KOV 1.33.6

Våra ungerska värderade medarbetare och vänner IH och SM har ställt oss flera frågor:

IH frågar om det som står i *Förklaringen* 7.4.1: *Frihetslagen* säger att varje väsen är sin egen frihet och sin egen lag och att frihet vinnes genom lag. ”Vad menar Du med ’varje väsen är sin egen frihet och sin egen lag’.”

Svar: Detta kan man knappast förstå såsom en isolerad utsaga utan måste man se i sitt sammanhang, det vill säga i samband med hela undervisningen om friheten och lagen. Redan nästa mening i 7.4.1 ger en viktig nyckel till förståelsen: "Frihet är rätt till egenart och aktivitet inom gränserna för allas lika rätt.

Också en föregående utsaga måste beaktas här, i synnerhet som den är hylozoikens förnämsta axiom, nämligen: "Det finns lagar i allt, och allt är uttryck för lag." (7.1.9)

En annan mycket viktig utsaga är den som göres i 7.5.3: "Liv är alltså frihet och lag på samma gång. Detta är en oerhört viktig insikt, som vi kan nå endast genom esoteriken. Frihet och livslag är, esoteriskt sett, två sidor av samma sak: utan frihet inget lagenligt liv och utan lag ingen frihet."

Någon kunde kanske invända, "varför säga att varje väsen är sin egen frihet och sin egen lag, varför inte säga att varje väsen har sin egen frihet och sin egen lag?" Svaret på detta är att framställandet av detta förhållande av lagbunden frihet som om det handlade om att äga eller ha något gör det för svagt och därmed falskt, så att det strider mot verkligheten. Tvärtom gäller att detta förhållande är en oskiljaktig aspekt hos varje väsen. Det är därför Laurency kallar den för "den oförytterliga, gudomliga friheten" i *De vises sten* (i rubriken ovanför kapitel 3.3). Att friheten är oförytterlig betyder att inget väsen kan berövas den, att försök som göres att frantaga ett väsen dess frihet får konsekvenser för den frantagande parten, konsekvenser som drabbar denna genom skördelagen.

Att denna frihet är gudomlig betyder att fullständig frihet under fullständig kunskap om lagen är en förutsättning för allmakt, och allmakt är ett nödvändigt villkor för gudomlighet liksom allvetenhet är det, och allvetenhet är fullkomlig kunskap om lagarna. Alla väsen är antingen aktuella eller potentiella gudomligheter, eftersom de är denna frihet under lag.

Vad betyder det, när det sägs att "människan är liksom varje atom gudomlig till sitt väsen" (*De vises sten* 2.62.16)? Det betyder att friheten är en aspekt av hennes väsen, en oförytterlig eller oskiljaktig aspekt av detta.

Väsendenas utveckling från tillståndet av potentiell gudomlighet till aktuell gudomlighet är en lagbestämd process, vars viktigaste kännetecken är ökningen av deras kunskap och förståelse av lagen och ökningen av deras förmåga att tillämpa lagen.

Det föregående var bara ett försök att belysa att det är nära nog omöjligt att förstå hylozoikens fakta och ideer tagna var för sig, såsom isolerade, utan att de måste studeras i deras inbördes sammanhang, det vill säga i deras förhållande till varandra och till systemet i allmänhet. Att studera hylozoiken är en aldrig upphörande övning i perspektivtänkande (47:5), gränsande till och övergående i systemtänkande (47:4).

IH frågar vidare:

Laurency skriver i *Livskunskap Fem* 23.9.7 följande om gaskamrarna:

Så litet begrepp många idealister av den saken och så förblindade kunde de bli av tyska propagandan. Förföljelserna mot oliktänkande och alldeles särskilt de omvittnade gaskamrarna borde ha kunnat öppna deras ögon. Men, nej då. Vad man icke vill se kan man icke se.

Vad anser Du om detta stycke i ljuset av Din bok *En tom säck kan inte stå*? Din bok har publicerats i ungersk översättning med titeln *Egy üres zsák nem áll meg magában*.

Vänliga hälsningar

I

Din fråga om Laurencys omnämnande av de föregivna "gaskamrarna" är intressant. Denna anmärknings korthet och frånvaron av argument varför vittnesmål om de föregivna "gaskamrarna" borde tagas på allvar stämmer illa överens med Laurencys skeptiska inställning och låga värdering av vittnesmål, vilka båda kommer till uttryck på flera ställen i hans böcker.

Jag betraktar denna senare inställning och värdering såsom stående på en högre intellektuell nivå och såsom varande i bättre överensstämmelse med esoterisk träning än det okritiska godtagande av vittnesmål om ”gaskamrarna Du anför. Jag utgår ifrån att Du har läst min bok, där jag utförligt lägger fram många av de fysiska fakta, som jag anser göra påståenden om massmord medelst ”gasning” i Auschwitz (Birkenau), Treblinka, Belzec osv. osannolika för att icke säga omöjliga. (Den ungerska översättningen – två tryckningar – är fullständig och oavkortad och mycket välgjord; den är faktiskt på några ställen bättre än det svenska originalet.)

Tillåt mig anförda de andra ställen i Laurencys verk jag hänvisade till ovan och låt mig också avsluta med två citat ur *Kunskapen om verkligheten* om den esoteriska skolningens stränghet vad avser inställningen till tro.

Vänliga hälsningar

Lars

Tillägg till ovanstående för DPKs läsare. Boken *En tom säck kan inte stå* finns att läsa såsom e-bok på vår systerhemsida www.veidos. Följ den inre länken till Rapporter från fängelseplaneten. Den elektroniska texten återger den tryckta bokens text fullständigt och oavkortat. Nu till Laurency-citaten:

Historien är knappast sanningsvittnenas historia. Den, som har erfarenhet av hur svårt det är att fastställa verkliga fakta i ett händelseförlopp, när alla parter äro angelägna om att komma till ett sakligt riktigt resultat, inser, hur hart när omöjligt det måste bli att nå ett dylikt, när alla parter – som oftast i historien – äro angelägna om att ordna fakta, korrigera händelseförloppen och förvanska motiven. Otillförlitligheten är uppenbar för alla, som i levande livet haft tillfälle studera vittnesupplevelsens omedvetna omkonstruktion i önskad form. Kommer därtill, att de invigda oftast tiga och de utomstående oinvigdas åsikter äro förmodanden, att vittnesmål av jäviga, partiska och okritiska måste anses osannolika eller ovederhäftiga, blir ”tron” på historiska ”fakta” icke stor. DVS 1.37.5

Först när förståndet (objektiv medvetenhet) trätt i funktion, kan man tala om verklig kunskap. Till dess är all ”kunskap” auktoritetskunskap. Man kan visserligen logiskt hävda kunskapen med att den ger förnuftig förklaring av förut oförklarliga företeelser. Men dels fordras omfattande verklighetsorientering för att kunna bedöma förklaringens anspråk på tillförlitlighet. De flesta vetenskapliga hypoteserna vila på alltför osäker grund, vilket framgår av deras kortvarighet. Dels återstår alltid möjligheten till annan förklaring, vilket såväl religionens som filosofiens och vetenskapens historia klargjort. Vad historiens s.k. fakta beträffar, kunna de ytterst sällan konstateras. Det räcker icke med vittnesmål, varpå nästan hela historien vilar. Vittnesmål äro en juridikens nödfallsutväg för nödvändig bedömning av rättsfall men få icke godtagas såsom historiska bevis. Endast undantagsvis kunna de tillerkännas viss grad av sannolikhet, aldrig säkerhet. Och historikern är ingen domare. Personlig övertygelse är icke bevis. Det ha historikerna, alldeles särskilt litteraturhistorikerna, svårt att komma ihåg. L2 9.26.8

1.12 Undersök själv!

Det största, mest fundamentala logiska och psykologiska misstag nästan alla stundligen begå är att bedöma en sak utan egen undersökning. Detta misstag är grunden till mänskliga eländet.

Ingen har logisk rätt att fälla omdömen om sådant man icke själv undersökt. Har man icke möjlighet, icke tillfälle, icke förmåga att själv undersöka, får man avstå från att fälla omdömen. Iaktogs detta, skulle en otrolig mängd illusioner, fiktioner, dogmer av alla slag snabbt avlivas, människorna befrias från över 90 procent av alla lögner de obesett godtagit.

Den som skriver detta räknar det som sin verkliga förtjänst, att han själv undersökt allt varom han sökt bilda sig en uppfattning, tacksam för den filosofiska skolning som klargjorde tankenormen att icke antaga något utan tillräcklig grund. Därvid var domstolsprotokoll icke tillräckligt. Ty som varje domare vet kan domstol icke fastställa sanningen. Den har att döma efter indicier och andras vittnesmål. Alltför många felaktiga domar fällas dagligen för att man skall kunna åberopa sig på domslut. En esoteriker gör det aldrig.

Sanningens helige ande fördömer alla som fälla omdömen utan egen undersökning. Ingen har rätt därtill.

Den som säger, ”det vet ju alla”, ”det är alla auktoriteter ense om”, ”det har vetenskapen längesedan fastställt” etc., är i varje fall ingen esoteriker, ty en sådan får icke fälla omdömen efter vad som sägs, vad som anses, vad som tros, vad som påstås, vad alla äro eniga om, vad allmänna opinionen vet etc.

Världsläraren (bodhisattva, senare buddha) Gautama inskräpte hos sina lärjungar vikten av att före allt annat förvärva sunt förnuft och att icke godtaga något som direkt strider mot detta. I vår tid har 45-jaget D.K. närmare utfört Buddhas anmaning. Han påpekar tre olika inställningar i uppfattningen hos de oinvigda: att betrakta erhållna esoteriska fakta såsom intressanta och möjliga hypoteser, avvaktande bekräftelse; att godtaga dem därför att man hyser tillit till uppgiftslämnaren; att förkasta dem såsom fantastiska, okontrollerbara och meningslösa.

Av dessa tre hållningar anser han den första vara den enda förnuftiga, emedan den ger sökaren mental integritet med beredvillighet att godtaga det som vid kritisk undersökning förefaller möjligt och sannolikt, samtidigt som det bevarar mot den kritiklösa lättrogenheten, som varit mänsklighetens förbannelse, och den kritiklösa auktoritetstron, som kommer lättrogenheten nära.

Det system, som visat sin hållbarhet i alla avseenden, godtas och används, tills det ersätts av ett ännu bättre. MV 1.12.1-8

När man inser, hur lätt människor falla offer för lögnen även i fysiska världen och hur lätt massuggestion kan påverka hela församlingar, blir man lätt skeptisk mot alla vittnesmål. Det återstår endast att använda sitt eget kritiska förnuft. MV 5.35.8

Inom esoteriska ordnarna var tro icke tillåten. Där gällde det att begripa och förstå, icke att tro. I lägsta graden fingo de lära sig skilja på tro och antagande. Tro är känslans absoluta och oresonliga övertygelse, oemottaglig för rättelse och förnuft. Envar har sin lilla tro om snart sagt vilken absurditet som helst. Och detta därför att människan saknar möjlighet till verklig kunskap om annat än definitivt fastslagna fakta i synliga världen. Antagande däremot är något tills vidare, tills man fått veta, är tillgängligt för förnuftsskäl och önskar rättelse. Auktoriteter må gärna gälla inom alla livets olika områden. Men deras antaganden utgöra ingen slutinstans för sunnda förnuftet, vilket, ehuru olika för envar (individens genom inkarnationerna förvärvade, syntetiska livsinstinkt), dock är högsta förnuft, som envar bör sträva att utveckla. KOV 1.2.11

[Om skolningen i den äkta rosenkreuzarorden:] Hur sträng skolningen var, framgår av att allt riktigt vetande, individen ej själv kunde konstatera, fortfarande måste betraktas såsom hypotetiskt. KOV 6.4.12

SM frågar om det som sägs i *Förklaringen* 12.3.22:

I allt, som rör människans förvärv av de tolv essentiala egenskaperna, är Augoeides beredd att lämna sin effektiva hjälp. Framför allt kan han lämna detta bistånd, då människan i djup meditation koncentrerar sin medvetenhet på de högsta kvaliteterna, ideer och ideal hon förmår uppfatta och sedan gör sig öppen för inspirationen, tillskottet ”ovanifrån”. Villkoret för att

kontakten sedan fortvarar är emellertid att människan upprättar en harmonisk rytm mellan det inre livet och det yttre, kontakten med Augoeides i det inre och tjänandet av mänskligheten i det yttre.

Fråga: Exakt när skall människan göra sig öppen för inspirationen? Efter eller under koncentrationen?

Svar: Inte under koncentrationen utan efter – eller snarare behåller hon koncentrationen men i ett tillstånd av större avslappning, mindre spänning, efter att ha nått viloplatsen. Så man kan säga ”efter”. Jag skall söka förklara detta litet närmare.

Det är inte bara två faser i denna process utan faktiskt tre. Koncentrationen är första fasen, strävans eller hävdandets fas. Att göra sig öppen för inspirationen är den andra fasen, mottagandets fas, som följer på den första eller koncentrationens fas. Positivt följes av negativt, manligt av kvinnligt, och processen avslutas med den neutrala fasen: barnet som föds ur det manligas och kvinnligas förening. Detta är skapelseprocessens schema. Minns Du de tio kvinnorna som uppförde en dans i det centrala templet i filmen *Meetings with Remarkable Men*? Med denna dans symboliserade de detta tre-i-ett-schema. Den röst som ledde dem i dansen sade: bejaka (affirming), förneka (denying), förena (reconciling). Kontakten med Augoeides i meditation går så till att man först bejakar, bekräftar sig själv, det vill säga är självaktiv, strävar avsiktligt och självmedvetet mot mötesplatsen. Detta är strävans eller hävdandets fas (affirming). Sedan gör man sig öppen för intryck från Augoeides. Efter att ha varit hävdande, aktiv, blir man mottagande, passiv – man så att säga förnekar sig (denying). Slutligen sker mottagandet av idén, inspirationen, alstret av människans förening med Augoeides (reconciling).

Vår vän MP i italienska Parma har undrat över den text om manifestationens uppkomst, som särskilt nämndes i ett tidigare svar på en fråga. Det sades i detta svar att texten ifråga finns i *De vises sten*, men MP har inte funnit den där.

Svar: Texten ifråga fanns i första upplagan av DVS (av år 1949), men redigerades bort av författaren till andra upplagan (1973), vari andra delen, *Esoteriska världsåskådningen*, ju var avsevärt förkortad. Denna text finns inte heller i tredje upplagan (1995). Därför skall vi återge den genast här nedan.

Manifestationens uppkomst

En kosmos är en från urmanifestationen direkt förmedlad manifestation, utbyggd av monader, vilka själva genomgått totala involutions- och evolutionsprocesserna och därvid från omedvetenhet genom självförverkligande nått högsta kosmiska allvetenhet och allmakt. En kosmos är från början av relativt ringa omfattning och bygges ut undan för undan tills den når erforderlig storlek. Byggnadsmaterialet består av uratomer (monader), som i mån av behov hämtas från urmanifestationens outtömliga förråd. Kosmoi kunna växla avsevärt i storlek. Men en gräns finns för deras omfattning. Denna gräns bestämmes av materiens natur. Den får icke bli oöverskådlig. Materien får icke nå en sådan omfattning, att totala antalet dimensioner icke längre kunna bilda en allestädes närvarande punkt för aktiva monadmedvetenheten.

Frågan huruvida varje kosmos från börjad ledes av fullkomnade monader eller är helt överlämnad åt sig själv, tillhör ännu det esoteriska. Såsom fulländad organisation är den i varje fall formad av dylika väsen. Problemet sammanhänger med den ständigt återkommande frågan, hur en ”första” kosmos kan ha uppstått, hur de omedvetna uratomerna kunnat förvärva aktualiserad, aktiv, objektiv självmedvetenhet.

Manifestation kan mycket väl tänkas ha uppkommit av sig själv. Viljan driver förr eller senare monader till förening, till mekanisk association. Genom ändlös påverkan av andra monader kan i denna kraftladdade omgivning monadens medvetenhet mycket väl tänkas

kunna vakna till något slags – visserligen ytterligt subjektiv – drömlig, instinktivt trevande verksamhet. I ständig strävan efter alltmer gripbar verklighet, allt grövre materia – instinktivt uppfattad såsom nödvändig för förvärvande av allt klarare uppfattning av motsättningen mellan medvetenhet och materiell verklighet – kunna de äldre väckta monaderna draga till sig ännu slumrande monader i och för involvering ned till för objektiv uppfattning erforderliga motståndet. I ändlös upprepning av sammanfogade och åter upplösta materietillstånd, i ändlös involvering och evolvering, varje gång i allt grövre materia med allt klarare objektiv medvetenhet, nås allt större erfarenhet och kunskap. Den kosmiska medvetenhetens möjligheter till förståelse och maktutövning – en gång objektivitet och självmedvetenhet förvärvats – måste bli en till slut allsmäktig faktor.

Vår värderade medarbetare och vän JH i Jonsered har delgivit oss några tankar med tillhörande frågor:

1. Här följer några reflektioner om den nya epoken, vattumannens tidsålder med start år 1950. Traditionens stora träd har många grenar – den pytagoreiska hylozoiken utgör en växande frisk gren. Vi lever nu i en särskild övergångstid, där många omvälvande processer sakteligen påbörjas i det fysisk-eteriska, emotionala och mentala. De energier som vitaliserar mänskligheten under denna epok kommer att medföra en radikal omläggning i alla mentala avseenden. Laurency skriver i *Livskunskap Tre* (kap. 18.7, stycke 1):

”Vi få bevittna en våldsamt kamp mellan gamla och nya betraktelsesätt, tills nya ändamåls-enliga former tagit gestalt och utarbetats av dem som äga förutsättning härför. En i alla avseenden hel ny kultur blir oundvikligt resultat och övergångsperioden (de närmaste fem hundra åren) blir svår. Enligt planethierarkien har mänskligheten hunnit så långt i medvetenhetsutveckling, att den som aldrig förr kommer att kunna tillgodogöra sig de nya slagen av ’vibrationer’, nytt slags mentalatomer med nytt slag av av medvetenhet. Mänskligheten står inför den största krisen hittills i dess historia, större än i Atlantis, ty nu faller större ansvar på ’hela’ mänskligheten. Utfaller valet rätt, kan planethierarkin återframträda.”

Forts. kap. 18.7, stycke 4: ”Den nya epoken kommer att uppvisa totalt nya former, vilket förutsätter intelligent utmönstrande av de gamla formerna inom religion, statskick, ekonomi och socialidealism. Behovet är stort av människor, som kunna utforma de nya ideerna.”

Vi behöver återkoppla dessa visioner till vår egen roll som aspiranter och lärjungar – förbundna med den pytagoreiska traditionen. Hylozoikens återframträdande och växande kan spela en avgörande roll – inte minst för att främja kommande vetenskapliga upptäckter av etermaterien etc. Hylozoiken är det mest överlägsna esoteriska kunskapssystemet, därför att den redogör för tillvarons tre aspekter – vilket också är planethierarkins grundsyn på tillvaron. Den hylozoiska syntesen, sammanfattad genom tillvarons tre aspekter, lägger grunden för framtidens världs- och livsåskådning. Hur skall vi uppfatta vår roll i detta på bästa ändamåls-enliga sätt?

Svar: Bästa ändamålsenlighet betyder här bästa överensstämmelse med planetregeringens plan för mänsklighetens medvetenhetsutveckling. Talar man om en plan, måste det också finnas bestämda mål uppsatta och tidsramar angivna, ty saknas dessa båda förutsättningar, är det meningslöst att tala om ”plan”. I stor skala handlar det om den plan som säger att vid mitten av nästa eon (den femte) åtminstone 60 procent av den totala mänskligheten om 60 miljarder individer (varav uppenbarligen den överväldigande majoriteten för närvarande inte är inkarnerad på Jorden) skall åtminstone ha förvärvat subjektiv och objektiv kausalmedvetenhet, blivit kausaljag. (*Kosmisk intelligens* 3.6.2) Eftersom kausaljag alltid lärjungar till planethierarkin, lyder livslagarna och planen för medvetenhetsutvecklingen, betyder detta att mänsklighetens flertal, alltså de 60 procenten, vid denna tid kommer att lyda livslagarna och

arbeta ändamålsenligt med planen. Eftersom därefter de övriga 40 procenten överföres till ett annat klot, betyder det att från och med mitten av femte eonen hela mänskligheten kommer att vara lag- och planlydig. Detta ligger emellertid mer än fyra miljarder år in i framtiden och är möjligt först när mänskligheten allmänt sett mognat betydligt.

De planer, som gäller vår tid eller den för oss i någon mån överskådliga framtiden, kan därför avse bara lag- och planlydiga minoriteter av mänskligheten, nämligen dem som uppfyller villkoren för att få inkarnera i och utgöra de nya raserna: sjätte underrasen och senare sjätte rotrasen. De är alla aspiranter på lärjungaskapet till planethierarkin. För dessa individer – antingen de redan uppfyller villkoren eller strävar att i framtiden kunna göra det – är det särskilt nödvändigt att inte låta sig vilseledas av de många felaktiga ideologier, läror och aktiveringsmetoder som sprids i vår tid. Hylozoiken i sitt numera publicerade skick erbjuder här ett korrektiv och ett skydd, förutsatt att dessa individer lär sig att använda den genom att behärska systemet så grundligt att de kan deducera ur det, det vill säga tänka med det så att de kan dra korrekta slutsatser ur det, tillämpa dess allmänna sanningar på många konkreta företeelser. Detta är en förmåga, som alltså är ganska litet utbredd men förutses bli både vanligare och starkare allteftersom fler gamla mentaljag, i synnerhet mer framskridna sådana med begynnande kausalmedvetenhet, inkarnerar. Det handlar alltså om individer, som i tidigare liv förvärvat denna högre medvetenhet. Det är av största vikt att dylika kapaciteter tidigt under inkarnationen kommer i kontakt med hylozoiken, så att de kan återaktivera sin latent medvetenhet, kunskap och förståelse – ty dessa individer är genomgående gamla invigda – att de får rätt ledning från början, redan i barn- och ungdomsåren, så att de slipper kasta bort många levnadsår och därmed dyrbar tid på att först tillägna sig och sedan frigöra sig från felaktiga tänkesätt. Därav det ansvar som åvilar alla dem som kommit litet längre i studiet av hylozoiken och tillämpningen av pytagoreiska aktiveringsmetoder att hjälpa dem inte nått lika långt. Annorlunda uttryckt: Allt under det att hylozoiken, såsom rörelse i mänskligheten betraktad, växer i kvantitativ mening, det vill säga omfattar allt fler människor, växer den även i kvalitativ mening, det vill säga får inom sina led en liten men verklig och växande elit av förståelsefulla, som bemästrar det pytagoreiska mentalsystemet, framgångsrikt tillämpar aktiveringsmetoderna och visar att de tillhör denna elit genom att effektivt hjälpa de övriga. I jämförelse med hur denna process förhoppningsvis utvecklas i framtiden måste vi säga att vi alltså befinner oss bara i första början.

Nödvändigheten för hylozoikstuderande att skudda av sig felaktiga ideologier inom teologi, filosofi, vetenskap, politik och sociala synsätt sammanhänger djupast sett med de lagar och principer som gäller för aktiveringen av högre mental och kausal medvetenhet. Dessa lagar och principer kan enklast sammanfattas så: sanningen kan inte samexistera med lögnerna; den som vill taga emot sanningen i sitt väsen, måste först anstränga sig att tömma sig på lögnerna.

2. Här följer reflektioner om behovet av en ny ”helgedom” för mänskligheten (LV 9), temat ”kvantitetens herravälde” och tankar om vår tids ”ateistiska civilisation”. Det blir till sist uppenbart för aspiranten att vi måste få hjälp och ledning – deltagandets lag anvisar icke endast riktningen för tjänandet – den tycks också stå i särskild relation till principen ”den som vet måste fullgöra en funktion”. Lagenligt tillämpad blir denna princip till sist icke endast en kontaktyta för hierarkiska krafter utan även en brygga för att framtiden få en skola att framträda. Mänsklighetens behov av rättmätig ledning måste tillgodoses – ett arbete för att återkalla planethierarkins ledning i alla avseenden. Övergångstiden kännetecknas icke endast av en växande social kris, där de mörka krafterna medvetet hindrar evolutionsprocessen – med den tilltagande materialismen och ateismen, som tycks utmynna i en omfattande värdenihilism och det subjektivas godtycke, helt utan förankring i ändamålsenliga verklighetsideer. René Guénon beskriver liknande processer i sitt stora verk *Kvantitetens herravälde*. ”Stel-nandet”, upplösningen, där andliga traditionella värden går förlorade, vilket resulterar i en

oförmåga att uppfatta och emottaga det högre. Dessa processer är "rämnorna i den stora försvarsmuren", olycksbådande inflytande av lägre kvalitet, som tränger in på alla mänskliga områden. "För övrigt är en försvarsmur inte sluten upptill och hindrar därför inte förbindelsen med de högre områdena, och detta motsvarar tingens normala ordning." (*Kvantitetens herravälde*, kap. XXV)

"Nu måste vi ställa oss denna fråga: räcker det, för att verkligen nå fram till upplösningen, att den rörelse, varigenom 'kvantitetens herravälde' gör sig allt starkare och häftigare gällande, så att säga lämnas åt sig själv och helt enkelt får pågå ända till sitt yttersta slut? Sanningen är den att denna möjlighet, som vi för övrigt betraktat utifrån fysikernas nuvarande uppfattningar och den innebörd som dessa på sätt och vis omedvetet äger (ty det är uppenbart att de moderna 'vetenskapsmännen' icke det ringaste vet vart de är på väg), snarare motsvarar ett teoretiskt sätt att se på tingen, ett 'ensidigt' synsätt, som blott till en mycket liten del återger det som i verkligheten torde ske. För att lösa de 'knutar', vilka bildas genom det 'stelnande' som hittills skett (och vi brukar här avsiktligt ordet 'knutar', som leder tanken till verkningarna av ett visst slags 'koagulering', som i synnerhet hör hemma i magin), fordras faktiskt ett i detta avseende mer omedelbart verksamt ingripande av någonting, som inte längre hör till detta i det hela taget mycket begränsade område som egentligen avses med 'kvantitetens herravälde'." (*Kvantitetens herravälde*, kap. XXIV)

Den moderna världens avvikelser går i fullbordan. Materialismen och de ateistiska världsåskådningarna kan icke utforma och tillgodose behovet av en hållbar livs- och världsåskådning. Våra medmänniskor är oerhört desorienterade och olyckliga – självhävdelsen och den repellerande grundtendensen tycks bli alltmer utbredda och deras resultat blir total självblindhet. Här finns viktiga relationer som vi måste förstå – inte minst i fråga om de svarta krafternas inflytande – pseudookultismen, skillnaden mellan lägre psykism och andlighet, illusionen om "framåtskridandet" gällande materiellt välstånd etc., det "linjära tänkandets" illusioner och begränsningar (icke-beaktande av cykler etc.), att betrakta verkligheten enbart kvantitativt, på bekostnad av högre kvalitativa betraktelsesätt. Kan man säga att de inre esoteriska skolorna, mänsklighetens inre kretsar – utgör den stora försvarsmuren – varigenom inflytanden av högre, ändamålsenlig kvalitet tillåts strömma ner? Vi måste förberedas och förstå dessa processer utifrån vår egen roll – i linje med den undervisning som vi är knutna till. Hur bör vi betrakta dessa processer? Hur står de i relation till förvandlingens lag och förberedelsens vetenskap?

Svar: De esoteriska skolorna utgör delvis den stora försvarsmuren, men det behövs också starkare krafter, nämligen hela planethierarkin och planetregeringen. Se *Förklaringen* 12.4.11, punkt 1! En intressant och förbisedd sida av försvarsmurens arbete är att övervaka mänskliga experiment med s.k. paranormala förmågor och störa dem i sådan utsträckning att experimenterande forskare och "obehöriga" magiker vanligen misslyckas och både dessa själva och allmänheten behåller sin skepsis gentemot dylika förmågor. Denna skepsis och den materialism, eller rättare sagt fysikalism, den vidmakthåller är ett skydd för mänskligheten, vilket också Guénon understrukt. Den andliga omognaden är för stor, vilket också K.H. påpekat (se Mahatmabrev nr 1, som publiceras i detta nummer).

Funktionen av försvarsmur är givetvis bara en sida av skolornas, planethierarkins och planetregeringens arbete, den sida som man kan kalla den negativa och eliminerande. Därtill finns givetvis en annan sida, den positiva och kvalificerande, eftersom alla krafter är trekrafter, är trefaldiga till sin natur, och vid sidan av sin dominerande karaktär har dessa båda aspekter, den negativa och den positiva. Den positiva och kvalificerande kraften yttrar sig bland annat i funktionen av att förmedla kunskap, verklighetsideer, sanningar till den mottagliga delen av mänskligheten. Dessa hierarkiska ideer (KOV 2.17) är alltid ändamålsenligt verkande, idel sanningar som, om de av lärjungarna mottas i tillstånd av självmedvetenhet,

kan verka kvalitativt förvandlande på dem. Dessa tre krafter kommer till uttryck inte bara hos planetregeringen, planethierarkin och de äkta skolorna, utan finns också hos alla esoteriska lärare, eftersom de är så att säga nerdimensioneringar av planethierarkin. Liksom officeren inför sin trupp symboliserar staten och dess ändamål, symboliserar läraren inför sin lärjunga-grupp hela planethierarkin och dess plan. En analogi är också den av en god fader gentemot sina barn: den positiva kraften visar sig i att han positivt försörjer och fostrar dem, förser dem med god näring och lär dem om vad som är rätt och riktigt; den negativa kraften visar sig i att nekar dem gifter och rusmedel, avråder dem från vad som är orätt och oriktigt. På motsvarande sätt är det alla deras plikt som nått längre och djupare i sitt studium av esoteriken och hylozoiken att ge nybörjarna tydlig vägledning såväl om vad som är sant och rätt som vad som är falskt och orätt. Och de vägledare, som här talas om, behöver inte ha nått mycket längre och djupare än nybörjarna, ty förrän att bemästra den publicerade esoterikens alla (för dem) onödiga detaljer om till exempel planetariska, solsystemiska och kosmiska energiers natur och ursprung bör de sätta sig in vad livslagarna lär oss om rätta relationer inom människariket och mellan naturrikena. Om esoteriska sanningar i dessa avseenden går emot i nuvarande urartade samhället rådande ideologier, illusioner och fiktioner, så får detta likväl inte hindra dem från att säga vad de insett vara rätt och riktigt, givetvis endast inför sådana som i sin individuella utveckling nått den nivå att de kan förstå.

3. Uppenbarelsen av den tidigare strängt hemlighållna esoteriska kunskapen är, som vi förstår, på många sätt det viktigaste som för närvarande sker i mänskligheten. Hur skyddas den esoteriska kunskapen från att förvanskas? I *Bhagavad-Gita* (Nino Runebergs översättning från 1910), avdelning fyra, står följande: ”Jag tydde fordom denna höga lära för Vivasvan; av honom undervisad blev Manu vis, Ikshvaku följde honom; så togo Visdomskungar läran mot från släkte till släkte. Småningom i seklers lopp blev hon likväl förvanskad, du fiendernas gissel! Oförvanskad av Mig du hört den för din trohets skull, och se, den är all hemlig visdoms höjd.”

Är lärjungesuccessionen en garanti och ett skydd för att kunskapen icke skall förvanskas?

Svar: I viss mån ett skydd, ja, men ingen garanti. I förstajagets världar (47:4–49:7), som också traditionellt kallas ”förfallets världar” eller ”mörkret”, finns ingen garanti för att något kvalitativt, från andrajagets världar (45:4–47:3), ”odödlighetens boning” eller ”ljuset”, kommande, får leva och växa. Det är på människornas ansvar, att de ständigt och på nytt låter mottagen kunskap förvanskas och därmed dö eller förintar den genom att döda dess bärare. (Se DVS 3.66.10) Både Pytagoras och Jeshu dödades. Det fanns alltså ingen garanti, som skyddade deras liv. (Denna fråga besvarades delvis i DPK nr 1, våren 2012.) Vidare finns alltid en reell risk för att lärjungesuccessionen bryts, vilket har hänt många gånger i det förflutna och kan hända igen, om lärjungarna inte visar sig vuxna sina uppgifter. En skola dog ut, emedan hierofanten funnit någon lämplig efterträdare, och hellre lät hierofanten skolan dö än han lade dess vidare öden i ovärdigas händer. (*Vägen och dess vandrare* 6.4.4) En garanti för att kunskapen icke skall förvanskas skulle behöva vara en garanti mot mänsklig dumhet, egoism, pliktförgätenhet och ansvarslöshet, och den garantin finns icke förrän den tongivande delen av mänskligheten nått idealitetsstadiet (kausalstadiet) om cirka 10 miljoner år.

4. Jag är medveten om att citatet från BG i just denna översättning icke är fullt tillfredsställande. Men det kanske finns en ännu bättre att tillgå? Jag har även jämfört med W. Q. Judges tolkning översatt till svenska, men fann att Runebergs tycks vara bättre. Du kanske kan tipsa mig om huruvida det finns någon annan och bättre översättning av BG till svenska eller engelska.

Svar: En god svensk, nyare översättning är den av Martin Gansten från 2008: *Bhagavad-Gītā* – vishet och yoga, Bokförlaget Nya Doxa. Gansten är en ung svensk indolog, verksam i Lund. Tyvärr är översättningen ibland osäker vad gäller den svenska språkbehandlingen. En skickligare förlagsredaktör hade kunnat rensa texten på vissa ”grodor”. Gansten har även tillsammans med en finländsk kollega, Måns Broo, översatt tolv av upanishaderna: *De tidiga upanishaderna*, 2005, likaledes utgiven av Bokförlaget Nya Doxa. En utmärkt översättning till engelska är den av Sarvepalli Radhakrishnan, George Allen & Unwin, 1948, många nytryck: *The Bhagavadgītā With an Introductory essay, Sanskrit Text, English Translation and Notes*. Radhakrishnans utgåva har många förtjänster, i synnerhet för sanskritkunniga. Den återger sanskrittexten och anför desslikes utdrag ur inhemska kommentarer och parallella ställen i andra verk (vediska, episka och puraniska). Tack vare sin djupa lärdom kunde Radhakrishnan (som för övrigt var Indiska unionens president på 1960-talet) även göra många anknytningar till västerländska andliga traditioner. En bok av bestående värde.

Vi kan jämföra hur de tre verser Du anför har översatts av Gansten respektive Radhakrishnan:

Denna oförgängliga yoga förkunnade jag för Vivasvat; Vivasvat förkunnade den för Manu, och Manu för Ikṣvāku. Förmedlad i denna följd förstods den av de furstliga siarna, men under den långa tid som här förflutit har denna yoga gått förlorad. Samma forntida yoga förkunnar jag idag för dig eftersom du är min hängivne och vän, ty detta är ett stort mysterium.

I proclaimed this imperishable yoga to Vivasvān; Vivasvān told it to Manu and Manu spoke it to Ikṣvāku. Thus handed down from one to another the royal sages knew it till that yoga was lost to the world through long lapse of time, O Oppressor of the foe (Arjuna). This same ancient yoga has been today declared to thee by Me; for thou art My devotee and My friend; and this is the supreme secret.

Själv översätter jag texten rakt och osmyckat så här: Denna oförgängliga yoga förkunnade jag för Vivasvān, Vivasvān uttalade den för Manu, Manu sade den till Ikṣvāku. De kungliga siarna kände den, sålunda mottagen av den ene från den andre. Denna yoga gick här förlorad för lång tid, du fienders kuvare. Samma uråldriga yoga har jag i dag förkunnat för dig, eftersom du är mig hängiven och min vän, ty den är den yppersta hemligheten. (”Här” = här på jorden, här i den synliga världen, såsom tänkt motsats till ”där” = i de osynliga världarna; ett motsatspar som ofta förekommer i indiska texter begynnande i vedalitteraturen.)

(Det är ingen väsentlig skillnad mellan de båda namnformerna Vivasvat och Vivasvān; den förra är namnet i dess stamform, den senare är namnet böjt i nominativ; filologen Gansten får här sägas vara mera konsekvent än filosofen Radhakrishnan, eftersom den senare anför två av de övriga namnen i stamformen; i nominativ hade de lytt: Manus, Ikṣvākus. Däremot är Arjuna både stamform och tilltalsform, vokativ.)

En jämförelse med sanskrittexten ger vid handen att Runebergs översättning är alltför fri och egensinnig, att Ganstens visar större trohet och Radhakrishnans störst trohet mot originalet. Runeberg har i sin iver att poetisera texten och estetisera budskapet lyckats slarva bort tanken att det handlar om yoga, i detta fjärde kapitel kunskapens yoga. Och yoga betyder kunskapens tillämpning, enligt principen att det icke finns något sådant som enbart teoretisk esoterik, att all esoterik också är praktik, skicklighet i handling, att kunskapen icke lever oanvänd.

Ur dr Nicolls psykologiska kommentarer:

Arbete på linje två

Det finns tre linjer i arbetet. Arbete på linje ett är arbete med en själv i samband med vad arbetet lär. Arbete på linje två är arbete med andra som befinner sig i detta arbete. Arbete på linje tre är arbete i förhållande till arbetets mål.

Låt oss behandla arbete på linje två, det vill säga arbete med andra som befinner sig i detta arbete. Låt mig till att börja med säga att om ni befinner er i en grupp av människor som studerar detta arbete och ni inte anstränger er att lära känna dem eller att förstå dem, så utför ni inte arbete på linje två. Ingen kan arbeta enbart på linje ett. Att arbeta enbart för sig själv skulle endast öka ens egenkärlek, fåfänga. När det gäller arbetet tillsammans med andra finns det flera saker som betonas i detta studium och som är mycket nyttiga att lägga på minnet. Jag förvånas ibland över att människor, som många år varit i arbetet eller inbillar sig ha varit i arbetet, aldrig gör det minsta försök att knyta kontakt med andra annat än genom sina fördomar och buffertar, det vill säga de önskar lära känna endast de människor som de tycker bra om, människor som har samma slags buffertar som de själva. Sådana människor gör inga framsteg i arbetet, det vill säga de förändras inte. Det brukar sägas att människor, som ni möter i grupper och i förstone inte tycker om, ofta är just de som ni senare kommer att tycka bra om, men att denna förändring sker endast genom arbete med er själva och genom utvärdering av arbetet som alltid leder till arbete på linje tre. När flera människor samlas, leder detta förr eller senare till gräl. Om inte kraften i arbetet finns med en grupp människor, som ofta samlas för att arbeta, kommer de att splittras i olika slags motsättningar. Eftersom de är mekaniska, är det sannolikt att de börjar gräla. Det är därför man kan säga att livet såsom neutraliserande kraft alltid skiljer människor åt och får dem att splittras i olika sinsemellan stridande grupper. Den tredje kraften, som kommer ner från en helt annan kana, är *en förenande kraft, som kan hålla samman människor*, om dessa värdesätter arbetet. Denna disciplin, som man utövar genom att kunna värdesätta arbetet genom känslan, för samman människor på ett ovanligt sätt och berikar deras liv. Då börjar de bilda något som kallas för en ackumulator eller ett batteri, det vill säga en grupp människor, som förekommer vissa av sina mekaniska reaktioner och i viss utsträckning börjar lyda arbetet och överföra dess inflytanden. Detta är något underbart. Det är just i denna undergörande del av arbetet, som människor börjar förändras och når ett inre helande. Ni måste förstå att arbetet är en läkande kraft och att det på många sätt är motsatt det mekaniska livet och dess inflytanden. Det sägs faktiskt att arbetet är motsatt mekaniska livet, och detta måste ni uppfatta såsom att arbetets inflytande, förståelsen av vad det betyder, går emot inflytanden och värderingar, som kommer från det mekaniska livet. Ni behöver bara se er om idag, i denna så kallade fredstid, för att se hur livet skiljer människor åt och framkallar nya gräl, nya motsättningar överallt. Då förstår ni varför det sägs att det mekaniska livet är en splittrande kraft och att arbetet är en förenande kraft.

När det gäller arbete på linje två, vilket kan kallas att skapa relationer till andra människor, måste vi minnas att arbetet lär oss att vi är mekaniska. Detta har en djup mening, betydligt djupare än de flesta av oss har insett. Vad betyder det att en människa är mekanisk? Det betyder att hon alltid handlar på det enda sätt hon kan i en given situation. Vi tror att människor gör allt med avsikt och kan icke inse att människor handlar mekaniskt. En människa, som till exempel ljuger under vissa omständigheter, gör detta inte avsiktligt utan mekaniskt, eftersom hennes maskin alltid handlar på detta sätt vid sådana tillfällen, det vill säga den ljuger. Vi avskyr naturligtvis tanken på att vi är maskiner. Vi har illusionen att vi alltid gör saker och ting medvetet, avsiktligt, målinriktat. Så är det inte. Vad vi än gör, vad vi än säger, hur vi än betar oss, vad vi än tänker, vad vi än känner, är det mekaniskt. G. sade en gång: "Ni är alla olika slags maskiner, vissa är skrivmaskiner, andra är symaskiner, åter andra är köttkvarnar och så vidare." Denna syn på människan är obehaglig men sann. Det finns många

vetenskapliga teorier om människan såsom varande en maskin. Man häller i bränsle och får vissa resultat. Det som intresserade mig mycket med undervisningen i detta arbete var just idén att ur en viss synvinkel är människan en maskin, det vill säga så länge som hon inte försöker vakna och arbeta med sig själv. Hon behöver inte vara en maskin, om hon försöker vakna ur sömnen och den sovande mänskligheten. Detta väckte mitt intresse, eftersom det var en förening av vetenskapliga och andliga ideer om människan. Människan är en maskin, men hon kan bli något som inte längre har med maskiner att göra, om hon följer den undervisning som kommer från dem som inte är maskiner, det vill säga undervisning som kommer från den medvetna delen av mänskligheten. Den skenbara paradoxen är därmed upplöst i en harmonisk tanke och är inte längre en tanke bestående av två motsatta begrepp. Om ni säger: "Är den eller den en maskin," svarar jag er: "Vilken människa syftar ni på? Hon kan vara en mekanisk människa eller en människa som har börjat vakna eller rent av en självmedveten människa. Om hon är en mekanisk människa, är hon en maskin. Om hon är en självmedveten människa, är hon inte en maskin, eftersom hon har höjt sig över sin maskinmässighet och befinner sig på en högre nivå. Som ni vet indelas mänskligheten i sju kategorier. Tre av dessa hör till de mekaniska människorna nummer 1, 2 och 3, människa nummer 4 står på ett övergångsstadium. Nummer 5, 6 och 7 hör till den självmedvetna mänsklighetens krets och kan inte längre kallas maskiner. Men den överväldigande majoriteten är mekanisk och styrs av yttre intryck.

Det sägs ibland att, när ni förhåller er till andra människor och börjar tänka på vad arbete på linje två betyder och försöker använda det, ni måste utgå från idén att andra människor är maskiner. Men detta är alldeles felaktigt, och man skall aldrig säga det. Ni måste däremot utgå från idén att ni själva är en maskin. Bara genom rätt utförd själviakttagelse kan ni börja se ert eget mekaniska beteende. Men med vår nuvarande medvetenhet ser vi oss själva och andra såsom fullt medvetna och i stånd att göra och att inte vara styrda av tidigare associationer, kort sagt, som om vi inte vore maskiner. Följaktligen klandrar vi ofta andra människor för att inte uppföra sig mot oss som vi tycker att de borde, och därför sätter vi i gång en lång följd av inre prat och negativa känslor riktade emot andra. Antagligen är ni väl medvetna om att vi alltid är mycket besvikna på andra människor. Vi förväntar oss att våra män och fruar, våra systrar och kusiner och mostrar och våra vänner skall vara helt annorlunda än vad de vanligtvis är, och allt detta bygger upp ett slags hemligt missnöje, ett slags inre krav på hänsyn som inte kan botas, såvida vi inte förstår vår mekaniska belägenhet. Det är som om en skrivmaskin hittade fel på en köttkvarn. Det är som att klaga på att ett par handskar av annan storlek än vår egen inte passar oss. Vi måste börja med att inse vår egen maskinmässighet. Ett annat problem är att vi tar oss själva för givna. Vad betyder då det? Det betyder att vi ser oss själva som fullt självmedvetna, fullt i stånd till varje nödvändig anpassning till de omständigheter som möter oss, det vill säga att vi inte har en tillstymmelse till maskin inbyggd. Vi är helt säkra på att vi inte har några bestämda inställningar, sätt att tala, inga fixa tendenser eller beteenden eller ens några vanor. Vi kan medge att vi har några få fysiska vanor, men jag tror knappast att någon frivilligt tillstår några emotionala eller mentala vanor. Men arbetet lär att vi har vanor i både tankecentret och känslacentret, vanor som är betydligt viktigare än fysiska vanor och även mer påtagliga. Människor växer upp som anglikaner, romerska katoliker, presbyterianer, kväkare, metodister, ateister, agnostiker eller till och med som vetenskapsmän, och de är alldeles vissa om att deras tankar och känslor är helt fria från mekaniska funktioner, det vill säga att de är öppna och frigjorda. Allt detta måste till sist göras medvetet och övervinnas, så att människan börjar bli allsidig i sitt synsätt och i sina känslor. Men det kan inte övervinnas, såvida ens själviakttagelse inte är mycket noggrann och helgjuten, annars kan man inte förändras från det man är utan förblir man en mekanisk människa, det vill säga förstår man därmed inte vad "den andra utbildningen" betyder, det verkliga universitet som man måste genomgå för att bli botad genom att lära sig visa hänsyn.

En av de första stora ideerna i denna lära avseende relationer till andra människor är att först och främst inse att vi är mekaniska och vad vi gör och vad andra gör därför är oundvikligt och bestämt av mekaniska funktioner. Många tror att de nått denna nivå av insikt och lägger sig till med ett slags uppgivenhet gentemot andra. Detta är ett rent påhitt. Det betyder att de inte har sett sin egen maskinmässighet, och därmed blir de uppfångade av det mekaniska livets stora hjul och tror att de är medvetna, fast de blir alltmer mekaniska, rent av mer än andra.

Att inse sin egen maskinmässighet är ytterst svårt och mycket smärtsamt, men det förändrar hela ens sätt att förhålla sig till andra människor. När man insett att man inte kan hjälpa att man gör vissa saker, inser man lättare att inte heller andra kan hjälpa vad de gör, och man hyser då inte längre denna nedgörande kritik gentemot andra, detta förakt som ligger till grund för så många psykologi. Detta ger en bättre grund för att i arbetets mening kunna ha riktiga relationer till andra människor. Kommer ni ihåg skissen av arbetets första oktav, som börjar med tonen do, som benämndes "värdering av arbetet"? Det är förstås en stigande oktav, så att nästa ton är re, vilken stod för "praktisk tillämpning av arbetet på en själv". Den tredje tonen, mi, betecknade "insikt om egna svårigheter". En människa, som börjar förstå sina egna svårigheter i arbetet, klandrar inte längre andra, vilket hon tidigare gjorde, eftersom allt man förstår för egen del frigör en från andra. Jag menar att om man inser sina egna svårigheter, så inser man även andras svårigheter i motsvarande mån. Ju mer man ser hos sig själv, desto mer kan man se hos andra människor. Om man är blind för sina egna fel, förstår man aldrig andra människor, och som ni vet är förståelse en av de förmågor vi söker förvärva i detta arbete, förståelse, vilken sägs vara den mäktigaste kraft vi kan skapa inom oss. Ordet "skapa" används här med avseende på ordet "förståelse". Om man uppför sig mekaniskt, skapar man ingenting, eftersom det mekaniska inte kan skapa något. Det är endast om man börjar bli mer medveten, som man kan börja förstå dessa svåra ord, "skapa". För att nå full förståelse måste vi utöva arbete på alla tre linjer och måste vi lära känna oss själva betydligt bättre än tidigare. Om arbetet på linje tre inte finns med, kommer arbetet på linje ett och linje två så småningom att ebba ut. Detta är en naturlig process, ty hur kan man vänta sig att detta arbete skall kunna fortsätta att upprätthålla sin kraft om man inte ägnar sig åt arbete på linje tre, själva arbetets mål, det som arbetet självt försöker åstadkomma? Ni måste minnas att arbete på linje tre kommer i kontakt med den tredje kraften, den neutraliserande kraften i arbetet, och att det är just denna som hindrar den tredje kraften i mekaniska livet att störa den och minska den till noll i känslocentret, så att arbetet förlorar all kraft för er.

När ni försöker skapa en relation till någon, måste ni skapa den personen genom att se vederbörande klart och tydligt. De flesta har förutfattade meningar inte bara om vilka människor de tycker om utan också om hurdana människor är. Dessa föreställningar är nästan alltid felaktiga, och man kan med arbetets hjälp med tiden se att detta är fallet. De är antagligen grundade på vad vi har lärt oss eller vad vi har läst om i romaner. Man kan inte antaga att en människa är som våra åsikter om henne. Inte heller kan man antaga att människan är som hon är i mekaniska livet eller vad hon ryktas vara. För att kunna ha en relation till en människa måste man uppfatta henne på annat sätt än som man skulle uppfatta henne i mekaniska livet. Om man aldrig ifrågasatt sig själv och sin egen syn på en själv kan man aldrig göra det. Då uppfattar man människor bara efter deras ytliga beteende, och då vill man lära känna bara sådana människor som har buffertar och inställningar liknande ens egna. Som jag tidigare sagt, förändras man då inte från den man är, men arbetet handlar om förändring av en själv. Den andra punkt, jag skulle vilja tala om i kväll som rör relationer till andra, är att andra människor förutom att vara mekaniska är som ni själva är, inte en enda person. En annan människa är många olika personer, vänliga och ovänliga, intelligenta och dumma. Att se en annan människa som ett enda oföränderligt jag orsakar henne stor skada. Men den verkliga frågan är: Har ni lagt märke till att ni själva är många olika personer och att ni inte är en enda

bestående person utan en blandning av olika skenlag, som verkar genom er vid olika tillfällen? Ni kan se dessa förändringar av människor, ni kan se att han eller hon är på gott humör i dag, men har ni iakttagit detsamma hos er själva och inte uppfattat det såsom en enda person som förändras utan såsom skiftande personer inom er? Hur underlig är ej denna form av självupptagenhet, som tycks behärska oss, som inger oss tron vi alltid är en och samma människa? Ni skall märka att både insikten om vår maskinmässighet och insikten om att vi inte är en utan många slår mot vår självupptagenhet och egenkärlek. Genom egenkärleken tillägger vi oss själva allt. Det är därför som vi får lära oss i esoteriken, framför allt i evangelierna, att boten för egenkärleken är kärleken till gud. Detta betyder att vi gradvis kommer fram till slutsatsen att vi inte gör något själva och att allt inom oss härrör från någon annan källa. Ibland frågar jag er: Hur rör ni kroppen? Hur tänker ni? Ni kan inte svara på detta och ändå tillägger ni er själva allt ni gör. Ni tilläger er rent av kärlek, kanske är det en av de största synderna. Vad det handlar om är att arbetet lär att vi är mottagande organismer, att vi tar emot allt och att vi inte kan göra något själva, vare sig tänka, älska eller något annat. När vi tillägger oss ett bestående jag, skadar vi inte bara oss själva, utan skadar vi även andra människor på ett påtagligt sätt genom att uppfatta dem såsom bestående jag, en enda beständig person.

Den tredje punkt, som avser våra förhållanden till andra, är underordnad vetenskapen om yttre intryck. Vi märker inte hur vi uppträder och så ofta gör felaktigt intryck på andra. Vi kanske har svårt för att uttrycka oss. Vi kanske har ett drag som vägrar att ge andra något eller som gör att vi inte säger tillräckligt för att den andre skall förstå vad vi menar. Vi kanske är svartsjuka och inte märker att vi uttrycker detta hela tiden. Vi kanske är negativa och visar det tydligt med vårt röstläge. Vi kanske har sådana drag eller andra och kanske likväl förvånas över att andra inte synes bry sig om oss. Vetenskapen om yttre intryck är ett ämnesområde, som vi talat om bara några gånger förut och som vi skall återkomma till. Det innebär att gentemot andra handla så att de kan förstå oss. Det förutsätter en medveten inställning till den andra personen som vi för närvarande knappast är kapabla till. I regel är vi ovarsamma med varandra. Jag tror att ni medger det. Vi gör ett felaktigt intryck på andra utan att vi är medvetna om det. Det beror på att vi inte känner oss själva tillräckligt väl genom själv-iakttagelse och därför inte heller vet tillräckligt om den andra personens inre. Vi vet inte hur man når fram till en annan människa och tror att ett frontalangrepp duger gott. Givetvis bara ökar detta den andra kraften, och här kommer den delen av arbetet in som handlar om fyra kategorier av beteenden: Dum uppriktighet, dum falskhet, skicklig uppriktighet och skicklig falskhet. Det är viktigt att studera dessa olika slag av beteenden i våra relationer med andra i samband med vetenskapen om yttre intryck. Dum uppriktighet är det mest mekaniska och dumaste sätt som vi kan förhålla oss till andra på. Folk kallar det att säga sanningen. Det är bättre att använda dum falskhet. Det kanske förvånar er. Men i våra förhållanden till andra måste vi framför allt undvika dum uppriktighet, som framkommer när en person häver ur sig något som kan förgifta en annans själ och göra obotlig skada. Relationer människor emellan kräver ett stort mått av uppmärksamhet, som till exempel att stoppa negativa känslor med en gång. Med vårt nuvarande vara kan vi inte tala om att uppföra oss medvetet mot varandra, eftersom vi inte är självmedvetna människor, men vi kan försöka öva vad medvetet beteende innebär och försöka leva mer medvetet varje dag. Jag säger, leva mer medvetet och avsiktligt varje dag. Ni kan leva mer medvetet varje dag, om ni förstår vad arbetet lär er att undvika. Om ni följer arbetet med avseende på att ändra ert beteende, så kommer ni att känna att något händer med er, eftersom arbetet är en hävstång, som kan lyfta er upp till en ny nivå och omedelbart då ni använder det i arbetet med er själva – det vill säga ljuder andra noten, re, i arbetets oktav, kommer ni att känna er upplyfta. Nicoll, ss. 779-784

En anteckning om den falska personligheten och det inbillade jaget

Låt oss återigen tänka på de tre linjerna i arbetet. Vi får lära oss att en människa förr eller senare måste utföra arbete på tre linjer, annars blir det inga resultat. Arbete på linje ett är arbete med en själv genom självakttagelse och praktisk tillämpning av arbetets ideer i det egna livet såsom till exempel att inte vara identifierad med egna negativa tillstånd och så vidare. Arbete på linje två är arbete med andra som befinner sig i arbetet och att visa dem hänsyn. Arbetet på denna linje är mycket viktigt för många av er för närvarande. Arbete på linje två bygger på att man ser andra såsom man ser sig själv: Jag är de och de är jag. I arbete på linje två blir det med tiden nödvändigt att de människor ni arbetar tillsammans med börjar existera inom er som arbetsjag. "Du skall icke döda" betyder i psykologisk mening till skillnad från den bokstavliga meningen att ni medger existensen av en annan människa inom er och inte dödar den genom tillfälliga akter av egenvilja. Detta alstrar med tiden ett kraftfält och är början till bildandet av ett arbetsbatteri. Detta är möjligt att åstadkomma i arbetet. I mekaniska livet däremot är det inte möjligt, eftersom detta liv skiljer människor genom hat, skandaler etc. Om ni ärligt arbetat på linje ett, börjar ni se att ni inte är vad ni tror er vara. Först då kan ni börja arbeta rätt på linje två. Då ser ni att det ni klandrar hos andra finns också hos er själva. Om ni försöker utföra arbete på linje två på ett mildt sätt utan att ha iakttagit den stränga disciplin som råder i arbete på linje ett, om ni inte har sett att det inom er själva finns så mycket av det ni kritiserar hos andra, kan ni inte utföra arbetet på linje två rätt. Ni gör det då på ett känslolöst, sentimentalt, fromt sätt, det vill säga alldeles felaktigt sätt. Ni är då oerhört vänliga mot en person som ni verkligen avskyr, vilket är en hemsk sak. Arbete på linje tre handlar om mitt arbete och det jag har som mål. Det har att göra med hur detta arbete kan få en fortsättning, hur var och en av er kan hjälpa mig att få arbetet att fortsätta. Somliga människor kan utföra arbete på linje ett till i en viss utsträckning och även påbörja arbete på linje tre, men alla tre linjerna är lika viktiga.

I kväll vill jag tala med er om arbete på linje ett och till viss del om arbete på linje två. Det har nyligen sagts att den falska personligheten och det inbillade jaget är två olika begrepp i arbetet, även om vi ibland har talat om dem nästan samtidigt, som om de vore ett och samma. Låt oss granska begreppet om den falska personligheten som finns i oss alla. Ingen kan utföra arbete på linje två, om den falska personligheten härskar i honom eller henne. Den falska personligheten är den oäkta delen av oss. Personligheten hör inte riktigt till samma kategori. Alla måste vi ha en stark personlighet. Vi måste alla till exempel lära oss ett arbete och vara i stånd att utträta något i livet. Personligheten är den mer eller mindre förvärvade sidan, och arbetet säger att ni måste ha en god förvärvad personlighet, innan ni verkligen kan utföra detta arbete, men den falska personligheten är alldeles annorlunda. Jag kan som resultat av min utbildning ha genom min personlighet förvärvat en särskild kännedom om medicinska spörsmål. Detta är helt i sin ordning. En människa som aldrig har lärt sig något av livet och inte kan göra något i livet, är ingen lämplig person för detta arbete. Människor, som försöker komma in i arbetet och som inte utfört något i livet, som inte vet något i vanlig mening, som aldrig har haft tålamod att lära sig något, som inte har förvärvat någon skicklighet på något område, är olämpliga för detta arbete. De har inte på minsta sätt varit i beröring med den nivå som i arbetet kallas för den gode husägaren. Detta är anledningen till att jag ofta frågar, när någon föreslår en ny person att föra in i arbetet: "Vad har han eller hon gjort"? Om jag får höra att denna person inte har gjort någonting alls, att personen i fråga börjat med det ena efter det andra och sedan släppt det och är oförmögen att anpassa sig till livet på något sätt, är jag ovillig att acceptera denna person. Vi har alla i tidiga skeden av arbetet, när vi försökt införa en ny person, fått frågan: "Vad är han"? "Vad har han gjort"? Vid ett tillfälle, som jag minns mycket väl, tänkte jag att en viss person kunde vara lämplig och jag blev mycket strängt korsförhörd om vad denna person hade gjort, vad han var, vad han kunde. Jag minns att jag svarade att han var en mycket trevlig människa men att han inte hade gjort något särskilt, och

jag fick beskedet att det var helt uteslutet att ha en sådan person i arbetet. Vid ett tillfälle sade O. till mig ”hur snäll och vänlig den person ni försöker föra in i arbetet än är, så har han inte gått igenom livets vanliga skola. En sådan människa,” tillade han, ”kommer att träda in i detta arbete efter att ha misslyckats i livet och tro att hon här kommer att kunna föra en behaglig tillvaro.” Nu måste alla förstå att ni måste föra in nya människor på ett intelligent sätt och inte taga in en hop luffare, som inte är duger till något i det vanliga livet.

Låt oss fortsätta med att söka förstå vad den falska personligheten innebär. Var och en av oss, antingen vi har lyckats i livet eller ej, har en mycket stark falsk personlighet. Låt oss börja med att säga att den falska personligheten är er egen skapelse eller förespegling. Det är någonting oäkta inom er, som endast okritisk och uppriktig självakttagelse kan påverka och slutligen göra passiv. Vi har länge talat om att vi inte är vad vi föreställer oss vara. Ibland arbetar jag avsiktligt med någon i samband med detta, det vill säga att underminera den falska personligheten. När jag ser att det är alldeles omöjligt att åstadkomma något i den riktningen, slutar jag. Ibland avvaktar jag, och om ingenting händer, vet jag med en gång, att vederbörande inte kan nå vad gäller den falska personligheten, det vill säga den inbillning som den personen har om sig själv, kort sagt, det finns hos sådana människor något som de inte kan släppa taget om och som de heller inte bör släppa, förrän de har kommit till den punkt i arbetet, där någon annan plats inom dem är tillräckligt möblerad för att tillåta dem att släppa de inbillningar de har om sig själva. En intressant sak hos en människa med en stark falsk personlighet är följande: Sådana människor svänger alltid mellan motsatser. De jämför sig alltid med andra i den meningen att de känner sig vara bättre eller, mindre ofta, sämre än andra. De dömer alltid andra efter den falska personligheten och delar upp dem i två grupper: ”Människor jag tycker om och människor jag tycker illa om.”

Det fanns på medeltiden en lära som byggde på ordet *κένωσις*, vilket betyder tömning, det vill säga att tömma sig själv. Hela bergspredikan handlar om detta. Kanske har någon av er läst en intressant bok som hör till sufilitturen och heter *Fågelnas samtal*. Här berättas det om hur fåglarna ger sig av på en resa, vilket syftar på den väg vi vandrar i detta arbete, och att de, när de nått målet, har förlorat alla sina fjädrar. Om ni inser vad detta arbete handlar om, så inser ni att det är en resa, en lång väg som man måste följa. Vi måste förlora våra fjädrar. Genom att göra det skapar vi utrymme, så att något annat kan komma in i oss. Det vi var fyllda av, töms vi på, och därefter kan något annat komma in, och det som kommer in är just det som kan ändra oss. Det är omöjligt för oss att av oss själva lägga en enda aln till vår livslängd, men den falska personligheten tror att den kan det, och den kommer att kämpa för att vidmakthålla sig själv. Jag minns ett tillfälle då hr Ouspensky talade om den falska personligheten och hur den kan ge oss bara oäkta saker och draga till sig bara oäkta saker, oäkta människor, oäkta ståndpunkter. Han sade: ”Jag hade för länge sedan dragit slutsatsen att det inte fanns någon väg ut ur den labyrint av motsatser, av motsägelser vi vanligen lever i, förutom på en helt ny väg olik allt annat vi dittills känt till, men var denna väg började kunde jag inte säga. Det enda jag kunde säga var att jag redan säkert visste att bortom den tunna hinnan av falsk verklighet existerade en annan verklighet som vi av någon anledning var skilda ifrån, och för mig syntes det som om vägen till denna verklighet kunde återfinnas i Österlandet, i någon lära som jag inte visste någonting om.”

Ni kanske förstår att den falska personligheten ger oss en falsk verklighet och får oss att göra saker, som vi med en djupare förståelse skulle avsky att göra och som vi kan känna det värdelösa i men att vi ändå inte har förmåga att ändra vårt livs riktning. När vi är i den falska personligheten, i mekaniska livet, i det yttre och i kamp med denna personlighet, kan vi inte förflytta oss till den inre verkligheten. Vi är fastklistrade vid den, vid sakernas yttre sken. En människa är därmed ett yttre ting, en företeelse av kött och blod. Man förmår inte se var eller vad den människan befinner sig psykologiskt sett, i sitt inre, det vill säga, den människans vara flyr undan oss. Detta är den svindlande yttre världens förvillelser. Jag menar att det är en

falsk verklighet och en mycket olycksalig sådan. Att försätta sig själv i den inre verkligheten, som alltid är i rörelse, att anpassa sig till dess ständigt växlande riktning och att försöka gripa den bortom tid och föränderlighet, detta är sannerligen en rörelse inåt och en ny vision av vad som är verkligt. En stel människa med stelfrusna värderingar har ingen möjlighet att nå detta flytande sanningstillstånd. För en sådan människa är sanningen skriven i sten. Men för en människa, som börjar skilja sig från den falska personligheten och den inbillade personligheten, blir sanningen som vatten, det vill säga relativ eller böjlig, inte antingen – eller, inte ja eller nej, utan både ja och nej. Denna återlösning från den stelfrusna psykologiska död som så tidigt griper tag i så många är möjlig för var och en som ser följande arbetsideer som viktigare än hans egna fixa åsikter och psykologiska vanor. Här skulle jag också vilja tillägga att den som aldrig så litet förstår idén om skapelsens stråle och dess oerhörda betydelse får det svårt att sitta kvar i sin lilla fåfänga och stolthet. Av detta storslagna diagram framgår det att vi är märkligt obetydliga människor – med tanke på mångfalden högre utvecklade varelser. Denna känsla försvagar fåfänga och stolthet och därmed även den falska personligheten. Arbetet säger således: ”Såvida en människa inte kan tro på högre intelligens, är hon obrukbar i detta arbete.”

Nu kommer vi till idén om det inbillade jaget. Det inbillade jaget är inbillningen om att vi har ett bestående jag, som alltid svarar medvetet, uppför sig medvetet och konsekvent. Vi föreställer oss att vi alltid är en beständig personlighet. Det inbillade jaget är det som ger oss en falsk, oäkta känsla av enhet. Den falska personligheten och det inbillade jaget ger oss den verklighet som vi försöker leva våra liv igenom. Vid ett tillfälle sade G: ”Det är det största misstag att tro att människan alltid är en och densamma.” Det är svårt för henne att acceptera att jaget ändrar sig från ett ögonblick till ett annat. Hon är övertygad om att hon är en enhet, en verklig person, men det är sällsynt att hon är densamma ens i fem minuter. Vi tror att om en människa heter Ivan, är han alltid Ivan. Inget kunde vara felaktigare. Nu är han Ivan, i ett annat ögonblick är han Pjotr och en minut senare Nikolaj eller Sergej, och var och en av er tror att han är Ivan hela tiden och kanske ni vet att Ivan inte förmår göra något visst, han kan inte ljuga, sen upptäcker ni att han ljugit och är förvånade över att han, Ivan, kunde göra det. Då säger ni, kanske helt riktigt, att Ivan inte kan ljuga. Det var emellertid Nikolaj som ljög, och när ett tillfälle erbjuder sig för detta jag som heter Nikolaj att vara aktivt, kan det inte annat än att ljuga. Ni häpnar när ni inser mångfalden av dessa jag, Nikolaj, Pjotr och så vidare, som lever inom en människa. Om ni lär er att iakttaga dem, så behöver ni inte gå på bio.”

Dessa ord av G. får oss att åter tänka på arbetets definition av människans vara. Arbetet säger att människans vara i detta tillstånd av sömn karakteriseras av mångfald, det vill säga av frånvaro av enhet. I stället för att besitta verklig enhet har vi det inbillade jaget, denna inbillade enhet, som är alltigenom falsk. Två människor möts och hoppas att få leva lyckliga tillsammans men förstår inte att de är många, omkring ett tusen olika kvinnor och omkring ett tusen olika män. Låt oss säga att en kvinna tror att hon gifter sig med Ivan, men hon gifter sig också med Nikolaj och alla de andra och vice versa.

Vi avslutar denna föreläsning med att helt enkelt säga att den falska personligheten är en sak och det inbillade jaget en annan, men att de båda ger upphov till en falsk verklighetsuppfattning. Det är därför arbetet lär att vi måste iakttaga den falska personligheten och iakttaga det inbillade jaget och försöka se bakom denna av inbillning skapade verklighet för att nå en djupare verklighet, där saker och ting är helt annorlunda. Nicoll, ss. 882-886.

En andra anteckning om den falska personligheten

Det sägs i arbetet: att vara vaken är att inte ha någon falsk personlighet. Ju mer man är i den falska personligheten och allt som följer av att man möter det dagliga livet genom den falska personligheten, desto mer befinner man sig i sömn. Däremot gäller att ju mindre man möter

det dagliga livet genom den falska personligheten, desto mer vaken är man. Man kan säga att den falska personligheten består av inbillningar, av vanföreställningar om en själv. Somliga människor har fått uppfattningen att den falska personligheten alltid är något skrämigt, högljutt och skrytsamt, men så är det inte. Den falska personligheten hos en person kan sjunga: ”vilken fin människa jag är” och hos en annan sjunga: ”stackars lilla jag”. Men påverkan på varat är densamma i båda fallen, det vill säga dess makt att framkalla disharmoni i varat är densamma, och lika svår blir ansträngningen att få den att se sig själv sådan den verkliga är. För att kunna iakttaga sig själv okritiskt måste man samla fakta om sig själv. Därför skall det iakttagande jaget inte vara för nära en själv, i den psykologiska sfär där den falska personligheten verkar, utan bör finnas mer i bakgrunden. Förmågan av själviakttagelse ökar när det iakttagande jaget rör sig inåt. Detta beror delvis på att känslan för eller värderingen av arbetet fördjupas, när man kan genomskåda de ytliga entusiasmerna. Vi talade nyligen om hur detta arbete bildas i tankecentret, tills alla dess delar är på plats och fungerar som ett överförande redskap, som högre centra till sist kan använda. Två slags handlingar åstadkommer detta: ansträngningen att tänka på ett nytt sätt och värderandet. Värderandet ligger till att börja med i känslodelen av tankecentret (ruter dam), tills denna del börjar väcka det begravda samvetet i känslacentret. Under denna process rör sig det iakttagande jaget inåt mot psykets inre delar och börjar till sist övergå i det verkliga samvetet. Det är som Johannes Döparens framträdande före Jesus. Först krävs ett välfungerande magnetcentrum. Detta kan föra oss till arbetet men kan inte hålla oss kvar i det. Därefter kommer det iakttagande jaget, och genom detta kommer den praktiska tillämpningen av läran på en själv. Därefter iakttar man sig själv i arbetets ljus, inte i det förgångnas eller i sällskapslivets ljus. Slutligen börjar det verkliga samvetet att framträda i förvaltarens gestalt. Men ingenting av detta kan hända så länge den falska personligheten finns i förgrunden och styr varat. Det är således nödvändigt att tänka på vad den falska personligheten är för något hos en själv och inte antaga att man vet vad den är. Som sagt antar den många skepnader och är ändå densamma. Den är falsk, en lögn som man framhärdar i att berätta för sig själv. Man styres då av en lögnare, i själva verket av en *Hasnamous*. Det sägs att den falska personligheten är den främsta orsaken till att man gör felaktiga intryck. Denna antydning kan vara oss till hjälp i vårt sökandet efter den. Men mig synes den falska personlighetens sämsta sida vara dess trångsynta omdömen och dess fixa inställningar, som den håller oss fångna i. Ni kanske tror att ett stelt, oböjligt liv inte har något med den falska personligheten att göra. Då har ni inte förstått tillräckligt om den falska personligheten och dess olika former hos människan.

Bara arbetets fulla kraft kan frigöra oss från den falska personligheten. Om man har *känslan* av arbetet som sanning till skillnad från ens åsikt om det som sanning, släpper man in den enda kraft som kan försvaga den falska personligheten. Betrakta några av de utsagor som arbetet gör, såsom: ”människan kan inte göra”, ”människan är en mångfald och inte en enhet”, ”människan har inget verkligt jag”, ”människan är inte medveten” och ”människan sover”. Kan den falska personligheten godtaga dessa lärosatser, om man har en djup känsla av dem? Nej, tvärtom. Om man tack vare egen själviakttagelse har en tillräckligt djup känsla av och insikt om *deras innebörd*, så omöjliggör de den falska personlighetens existens. Det vill säga, de leder till ett uppvaknande, eftersom att vara vaken är att inte ha någon falsk personlighet.

Några av er kanske minns att vi nyligen berörde betydelsen av det märkliga uttalande i evangelierna som lyder: ”Dömen icke”. Men är det då så underligt? Hur kan man döma när man börjar inse sin egen intighet? Arbetet lär att människan genom själviakttagelse måste nå därhän att hon inser sig vara intet – att inte bara det gäller att hon inget vet utan också att hon inget är. Detta kan den falska personligheten inte godtaga. Allt verkligt arbete med en själv leder från en känsla av intighet till en annan och djupare känsla av ens intighet, inte som en sentimental föreställning, som uppstår ur den falska personlighetens snabba anpassning, inte såsom en undanflykt, utan såsom en, om än övergående, så likväl verklig och överväldigande

insikt. Hur kan *intigheten* döma någon? Ni vet att det även uttalas i evangelierna: "Dömen icke, på det att I icke mån bliva dömda." Vad betyder detta? Det betyder på ett sätt att som ni dömer andra skall ni själv bli dömda, det vill säga, när man ägnat ett liv åt att döma andra genom ens föreställning om att vara förmer, genom den falska personligheten, skall man själv bli dömd. Av vem? Av en själv, av ens egen falska personlighet. Detta är åtminstone ett tungt vägande skäl till nödvändigheten av att se och skilja sig från den falska personligheten så snart ni bara kan. Fariseerna var fulla av sin falska personlighet. Det var därför de angreps av Jesus. Det är alldeles detsamma i arbetet. Den falska personligheten är vår inre farisé, som dömer alla. Det innebär att vi i detta arbete, arbetet på linje två, det vill säga vårt arbete med varandra, inte skall döma. Arbetet talar aldrig om att döma. Det talar i stället om att förstå och att visa hänsyn. I detta arbete måste vi lära oss hur vi skall bära varandra, innesluta varandra och inte mörda varandra. Är inte allt mördande orsakat av dömande, som om någon vore förmer än den andre? Nicoll, 966-968

En anteckning om den falska personligheten

Arbetsidé

Så länge man är identifierad med den falska personligheten kan man inte förvandlas.

Kommentar

Var och en hittar på sig själv. Dessa påhittade människor möts och samtalar och grälar och gifter sig med varandra. Denna påhittade del av en själv kallas den falska personligheten. Den verkar så att den inger människan en felaktig känsla av vem hon är. Arbetet kallar detta för det inbillade jaget. För att det verkliga jaget skall kunna födas måste det inbillade jaget uppfattas som inbillat. Detta kan ske bara genom självkänedom. Självkänedom kan i sin tur uppnås bara genom självakttagelse. Det är därför arbetet börjar med självakttagelse. Illusionerna om oss själva kan försvagas endast genom att man ser dem. Andra kanske ser dem, men ni måste själva se dem. Så länge den falska personligheten behärskar oss, behåller de illusioner och inbillningar vi har om oss själva makten över oss. Detta försvårar allt i vårt liv och gör oss olyckliga, när det är alldeles onödigt att vara olycklig. Vi ser vårt liv genom den falska personligheten. Ni kanske har hört att detta arbete försöksvis kallas för läran om psykisk förvandling. I denna term ligger att något slags förvandling är möjlig för människan. All esoterisk psykologi omfattar denna centrala idé. Det är i själva verket därför den existerar. Den handlar alltid om hur man skall åstadkomma denna möjliga inre förvandling. I vissa system kallas den för pånyttfödelse eller nydaning, vilket är detsamma. I detta arbete kallas den ibland för uppnåendet av det verkliga jaget. Eftersom vi är så mycket centrade i den falska personligheten, av vilken vi får en inbillad känsla av jag eller det inbillade jaget, måste vi skilja vår medvetenhet från den falska personligheten för att kunna börja röra oss i riktning mot det verkliga jaget. Detta innebär att vi måste flytta medvetenhetens tyngdpunkt genom att bli medvetna om vad vi tidigare inte var medvetna om. Detta kan vi åstadkomma endast genom att iakttaga den falska personligheten inom oss. Detta leder till en successiv omlagring av jagets psykologiska tyngdpunkt. Kom ihåg hur er jagkänsla möter livet. Detta medför att den börjar ge er en förändrad uppfattning både om er själva och om livet. Ni måste förstå att varje förändring inom er, av känslan för vad jaget är, förändrar också uppfattningen av världen för er i den mån er egen uppfattning av jaget förvandlas.

Låt oss nu söka förstå detta i enklare ordalag. Så mekaniska som vi är i livet, är det ingen av oss som har sin tyngdpunkt i det verkliga jaget. Vi har tyngdpunkten i den falska personligheten, i det inbillade jaget, i en fiktion av oss själva som vi måste hålla vid liv. Var och en av oss tvingas göra allt möjligt för att upprätthålla detta inbillade jag, det falska jaget, detta jag som innerst inne icke är vi, för att vi ej skall förlora ansiktet eller faktiskt mista all känsla för vilka vi är. Om var och en av oss plötsligt bleve av med sina undanflykter, kort sagt, om den

falska personligheten plötsligt gjordes passiv, icke vore aktiv, skulle vi nära på förlora all känsla för oss själva eller, återigen, skulle vi bli rena fiender, bestialiska sådana som under krig. Men låt oss återvända till det vanskliga ämnet självakttagelse vad avser den falska personligheten. Försök att lägga märke till era tillgjordheter. Försök att iakttaga er oärlighet, era konstlade beteenden, er falska insmickrande röst. Försök att lägga märke till (om ert namn är herr A) hur herr A svassar omkring och tror att han vet bäst och känner alla och är charmerande. Och (om ert namn är fru B eller fröken B) försök lägga märke till hur ni måste vara fru B eller fröken B till lags och köpa saker till henne och tala som de vill och inte som ni själv vill. Försök slutligen att se hur ni uppför er. Uppför ni er äkta och enkelt eller oärligt eller konstlat? Lägg märke till vad som förolämpar er. Är det verkligen äkta? Eller handlar det om att säga att: ”Vet ni inte att jag är herr A, eller att jag är fru B eller fröken B?” Jag kan inte förklara tydligare än så. Men låt mig ha följande sagt och försök fundera på det. Så länge ni praktiskt taget inte är något annat än den falska personligheten, vilken status ni än har i samhället, har ni fullständigt misslyckats i förhållande till vad ni skapats till att vara, nämligen en självutvecklande organism. Det första steget är att iakttaga och att göra den falska personligheten passiv.

Om ni kan skilja er från den falska personligheten *genom att iakttaga den*, vilket betyder att ni kan se den medvetet och därmed är skilda från den (det är nämligen så att det man inte är medveten om, kontrollerar en, eftersom man är identifierad med det). Om ni kan skilja er från den falska personligheten, förändras ni i ert inre och förändras därmed hela världen och livet för er i motsvarande mån. Varför då? Därför att en ökning av medvetenheten har ägt rum. Detta arbete handlar om att *öka medvetenheten*, först om *er själva*, om vad ni är. Om ni blir alltmer medvetna om den falska personligheten (det vill säga om herr A ser herr A alltmer och fru B och fröken B ser sig själva och allt vad de säger och gör alltmer), så frigör den vidare och djupare medvetenheten från en negativ och trångsynt, inbilsk samling personliga reaktioner som är fulla av rädslor för er själva, förhoppningar, dåraktiga strävanden, små vardagslögnar, onödiga nedstämdhet, enfaldiga omdömen, falsk stolthet, idiotisk fåfänga och allt det övriga. Kort sagt avlägsnar ni er från denna hycklande människa, som ni uppfattat såsom er själva och som ni tjänat liksom en slav – det vill säga den falska personligheten – och börjar ni närma er det stora provet för människan avseende inre ärlighet, hederlighet och renhet i den meningen att om man består detta prov, leder det till det verkliga jaget, som alla människor har medfött, men som de glömt bort genom att de fallit i sömn på denna planet. Ty, säger arbetet, människans väsen nedstiger från en hög nivå, som i skapelsens stråle representeras av stjärnorna. Arbetet handlar om att återvinna den medvetenhet som är vår rättighet, det vill säga det handlar om att vakna upp ur sömnen. Ni har redan hört talas om att detta arbete och all verklig esoterisk undervisning utgår från idén att människan föds vaken, faller i sömn och världen därför är som den är, nämligen en värld av sovande människor. Jag råder er därför att granska er egen sömn och reflektera över denna. Så länge ni tror på er egen falska personlighet, sover ni djupt. Börja därför med att försöka se vad ni uppfattar som jag hos er. Tror ni verkligen att ni har något verkligt, bestående jag hos er när ni sitter där? Men studiet av er falska personlighet handlar inte riktigt om detta. Ni måste se det själva. Nicoll, ss. 1261-1263

Arbete med den falska personligheten

En fråga ställdes i en av de mindre grupperna: ”Följer vi den väg som är utstakad för oss?” När man svarar på en sådan fråga, måste man börja med att ifrågasätta *vad som avses med ”oss”*. De flesta av er har hört talas om att vi inte är en utan flera olika personer och att vi har två olika saker inom oss, en som kallas väsendet och en som kallas för personligheten. Ni har också hört att väsendet styrs av ödeslagen och personligheten av slumpens lag. Så länge personligheten är starkare än väsendet, det vill säga så länge personligheten är aktiv och väsendet

passivt, står vi inte under ödeslagen. I det fallet kan vi således inte tala om någon utstakad väg för oss. Om vi vore medvetna i vårt väsen, skulle man kunna säga att vi i stort sett följde en utstakad väg, men eftersom väsendet blir omgivet av personligheten, till vilken den falska personligheten är knuten, kan vi inte säga att vi följer någon väg. En människa, som befinner sig i sin falska personlighet, är långt ifrån sitt öde. En av de största upplevelserna i detta arbete, som inträffar efter att ni länge deltagit i det och hållit fast vid det i ert inre, är att ni märker att ni har förändrats från vad ni trodde er vara och från vad ni faktiskt tillsades att inte vara. Det vore inte någon god idé att söka förändra er, om det inte funnes något berett som väntade på er och som ni kunde förändras till. Den falska personligheten är sammansatt av bilder av er själva och en mängd andra ting. Den falska personligheten ger er kort sagt en alltigenom felaktig känsla av "jag" och försätter er i situationer, som inte hör till er och som inte har något att göra med vad ni i grunden är. Den falska personligheten är liksom något uppmålat. Arbetet börjar alltså med självakttagelse, vars syfte är att frigöra er från denna felaktiga sak, som ni föreställer er vara och som icke sällan plågar er hela livet.

Att frigöra sig från en själv börjar med att göra den falska personligheten alltmer passiv, vilket betyder att inte identifiera sig med den. Er personlighet kanske fungerar väl. Ni kan till exempel vara en mycket skicklig skomakare. Kom ihåg att personligheten är vad ni har fått av livet och väsendet är det ni har medfött. Som jag sade kan ni vara en mycket bra skomakare, och detta är ingenting ni skall göra er av med, men plötsligt börjar ni tänka på er själva som världens bästa skomakare. Ni börjar nära en bild av er själva såsom världens bästa skomakare, och antingen ni är det eller inte, plågas ni av bilden av er som världens bäste. För att se djupare på det kan man säga att ni ofta märker att den falska personligheten stirrar på vad ni inte är särskilt bra på, vad ni vill vara bra på. Studiet av den falska personligheten är ofta ytterst intressant, och de flesta människor förstår inte riktigt vad det betyder. Ni kan till exempel vara en skicklig skomakare men vill gärna tro att ni är en god politisk talare, varför ni beger er till Hyde Park på söndagarna. Där kanske ni råkar i ett slagsmål och skjuts, vilket inte skulle höra till ödeslagen. Det skulle inte ha med er verkliga utveckling att göra och det skulle sannerligen inte bidra till väsendets tillväxt. Om alla levde mer eller mindre inom väsendets och den verkliga personlighetens verkanskrets till skillnad från den falska personlighetens, skulle de förmodligen finna livet mycket annorlunda än det liv den falska personligheten lever.

Praktiskt sett börjar detta arbete med självakttagelse, och det betyder att var och en av er måste iakttaga sig själv. Ni måste steg för steg iakttaga hur ni talar, hur ni uppför er och så vidare. Om ni tar det på allvar, kommer ni efter några år att bli mycket förvånade över att ni tidigare kunnat säga det ni sagt eller uppfört er som ni gjort. Ni har blivit allt friare från det som inte hör till er, det ni har fått av den falska personligheten. Ni kan inte föreställa er den känsla av frihet som detta medför.

Arbetet lär att vi måste slappna av. Dämed menas i första hand att slappna av i kroppen och i muskulaturen, speciellt i de små musklerna i ansiktet. Men den högsta känslan av avslappning är att slappna av från bilderna av er själva, kort sagt från den falska personligheten, vilket betyder hela fasaden av förställning, som ni alltid lever igenom, vilket leder er till felaktiga erfarenheter och drar er in i saker som inte hör till er avsedda utvecklingsväg.

Fråga er själva: "Varför betar jag mig på detta sätt?" "Varför är jag på så dåligt humör?" Detta leder till sinnets avslappning, avslappning från felaktiga föreställningar om er själva och ger er ett inre lugn. Problemet med livet är att alla försöker vara något de inte är. Litet ärlighet, litet verklig iakttagelse kan börja få er att tänka: "Vad är det jag håller på med?" "Varför uppför jag mig på detta sätt?" "Vad är det med mig?" Ty om ni har ett ärligt iakttagande jag, så frågar det er: "Vad är det försöker låtsas vara?" "Vad är det du försöker spela?" Detta för er närmare väsendet, genom vilket ni lättare kan se vad ni verkligen är. Nicoll, ss. 1323-1324

Om identifiering med den egna rollen i livet

Arbetsidé

Arbetet lär att allt vi gör medvetet hör till oss, och allt vi gör mekaniskt går förlorat.

Kommentar

Man kan leva sitt liv medvetet eller mekaniskt. Att göra något medvetet betyder att inte vara identifierad. Att göra detsamma mekaniskt betyder att *vara* identifierad, varvid sakerna gör er i stället för att ni gör dem. För att förstå arbetet och förstå det om igen och förstå det åter igen och så vidare om och om igen, tills arbetet står upprätt i ens vara som ett träd och ställer allt i rätt ordning och i rätt förhållande och därmed i harmoni – för att förstå arbetet bör man ofta påminna sig själv, upprepade gånger, om de liknelser som kommentarerna hänvisar till. Tag till exempel den liknelsen att vi är här nere på jorden, där var och en har en roll att spela, men vi har fallit i sömn och i stället för att spela vår roll som en skådespelare gör har vi fattat rollen som om den vore vi själva. Det vill säga vi har identifierat oss med vår roll, så att vi blivit den, eftersom att vara identifierad med något betyder att göra sig själv detsamma som detta, vilket i stort sett är som att säga att man blir något man inte är.

Föreställ er att en skådespelare, som är utklädd till kung på scenen, plötsligt får för sig att han faktiskt är kung och skriker ut på gatan iförd sina skrudar och sin krona. Det är något dylikt som har skett med mänskligheten. Den var en gång vaken men somnade. Förutom att mänskligheten sover säger läran att mänskligheten, så länge den sover, inte kan göra något för att förbättra läget här på jorden. Människan måste vakna ur sömnen. Men även om mänskligheten i sin helhet förblir sovande och inte kan vakna, kan enskilda människor försöka vakna ur sömnen och kanske också lyckas med det. Att börja möta livet medvetet är ett sätt att börja vakna. Om ni till exempel vid ett visst tillfälle inte låter er ryckas med av era negativa känslor, så blir det en förlust på ena sidan och en vinst på den andra. Den mekaniska sidan förlorar kraft och den medvetna sidan vinner kraft. Denna kamp pågår ständigt hos en människa, som praktiskt börjar förstå arbetet. Varje gång ni kan avstå från att ryckas med av era mekaniska reaktioner på livet och människorna, blir det en kraftvinst på den medvetna sidan. Ni fattar då ert liv medvetet i stället för mekaniskt som alla andra. Här kan man hänvisa till den arbetsidé som citerades i början av denna föreläsning: ”Allt vi gör medvetet hör till oss, och allt vi gör mekaniskt går förlorat.” I ljuset av denna kommentar kan ni förstå att om två män lever i stort sett samma liv i det yttre, så kan den ene sluta utan något men den andre få mycket med sig. Varför? Därför att den förste låter sig spelas av sin roll, medan den andre spelar sin roll medvetet. Den förste mannen var inte medveten om vad han gjorde, den andre var medveten, även om båda gjorde samma saker. Det är inte så att ni behöver gå i kloster eller bestiga ett fysiskt berg för att leva livet mera medvetet. Detta arbete, denna metod för uppvaknande är för dem som *befinner sig i livet*, och livet består en arbetsmaterial. Men här kommer det in en svårighet, som det kan taga årtal att se och som vissa aldrig ser. Det är inte exakt så att det yttre livet förser oss med arbetsmaterial, även om detta till viss del är sant. Det är i stället så att det sätt på vilket ni tar livet utgör arbetsmaterial. Livet är ett föränderligt kalejdoskop av händelser som alltid snurrar på. Svårigheten är att människorna tar livet och sina reaktioner på livet som samma sak. De har svårt att fatta att samma händelse i det yttre livet, som till exempel ett åskväder, inte är samma sak som deras reaktion på detta oväder, vilket inte påverkar alla på samma sätt som det påverkar dem. Åskväder är nämligen en del av det yttre livet vid detta tillfälle och är en neutral, opersonlig sak, och deras mekaniska reaktion på händelsen, som är en personlig ängslan, förefaller vara detsamma. Kan ni förstå vad som menas med detta? Somliga människor tycker om åskväder. Ett oväder eller en händelse i livet kan utlösa olika reaktioner hos olika människor. Det är just med dessa mekaniska reaktioner hos en själv som arbetet lär att man måste börja arbeta genom att öva icke-identifiering. Man kan då se att det inte riktigt är det yttre livets händelser och livets

fortgående problem och trassligheter som man måste undvika att identifiera sig med, utan de sätt på vilka man tar dessa händelser, med- och motgångar, det vill säga hur man mekaniskt reagerar på dem. Men, som sagt, få människor kan omfatta denna idé ännu efter många års arbete.

De som hört om allt detta förut, säger: ”Vad är vår roll i livet? Hur vet vi vad den är?” Svaret är detta: Till att börja med är er roll allt som händer er och måste ni spela den medvetet, hantera den medvetet, som om den vore något man sagt åt er att spela upp på en scen. Senare urskiljer ni vad som hör till slumpens lag och vad som hör till ödeslagen. Men börja för närvarande med att fatta allt som kommer till er i livet som *arbete*, det vill säga identifiera er icke med det (om ni kan), minns er själva och tänk inte att det är någon annans fel, reagera inte med hat och så vidare. Ett litet välbyggt skepp som rider på livets vågor är en god liknelse över vad vi måste göra för att förstå varför vi är på jorden, det vill säga inte identifiera oss med alla problem som dyker upp. Somliga människor tycker att livet borde vara underbart. Men livet kan inte vara det, eftersom den andra kraften alltid existerar, det vill säga motkraften till det ni vill. Om ni är kloka, kan ni börja se att det inte är någons fel, till exempel i förhållandet mellan man och hustru och så vidare, att saker och ting inte går som ni tänkt er. Jag tänker ofta att människor med dålig livsträning tror att de har rätt till lycka utan att förstå att lyckan måste förtjänas genom hårt arbete med en själv. Människor sover rent av mera nu än vad de tidigare brukade göra. Nicoll, ss. 1208-1210

UR MAHATMABREVEN TILL A.P. SINNETT

Brev nr 1

Mottaget i Simla omkring den 18 oktober 1880.

Värderade Broder och Vän!

Just därför att försöket med tidningen i London skulle täppa till munnen på skeptikerna – är det otänkbart. Se det i vad Ijus Ni vill – världen befinner sig alltså på första stadiet av om icke utveckling, så frigörelse ur trälldomen, är således – oförberedd. Visst, vi arbetar med naturliga, inte övernaturliga medel och lagar. Men eftersom å ena sidan vetenskapen skulle finna sig oförmögen (i sitt nuvarande tillstånd) att förklara de underverk som gjorts i dess namn och å andra sidan den okunniga massan skulle få betrakta fenomenet såsom ett mirakel, skulle alla, som så finge bevittna händelsen, bringas ur fattningen och resultaten bli beklagliga. Tro mig, så skulle det bli – i synnerhet för Er själv, som var idéns upphov, och den hängivna kvinna som så dåraktigt rusar in genom den vidöppna dörr som leder till ökadhet. Denna dörr, fastän öppnad av en så vänlig hand som Er, skulle mycket snart visa sig vara en fälla – och sannerligen en ödesdiger sådan för henne. Och detta kan väl inte vara Er avsikt?

Galningar är de som spekulerar blott om det som sker i nuet, med vilja blundar för det förflutna, när de redan är så skapta att de måste förbli av naturen blinda för framtiden! Fjärran vore det mig att räkna Er till de senare – därför skall jag bemöda mig om att förklara. Vet ni egentligen vad som skulle följa i framgångens släptåg, om vi villfore Era önskemål? Den obevekliga skugga, som följer alla mänskliga nyrön, går vidare, men få är de som någonsin är varse dess närmande och faror. Vad skall då de vänta sig som skulle vilja erbjuda världen ett nyrön som, om det troddes, med säkerhet skulle tilläggas de mörka krafter som två tredjedelar av mänskligheten i sin okunnighet alltså tror på och fruktar? Ni säger att halva London skulle omvändas, om ni kunde leverera ett exemplar av *Pioneer* till dem på dess utgivningsdag. Tillåt mig säga att, om folk trodde detta vara sant, de skulle döda Er, innan Ni hann åka runt Hyde Park. Om man inte trodde det vara sant, skulle det ringaste som kunde drabba Er vara förlusten av ert goda namn och rykte, – för att ha spridit sådana tankar.

Om ett försök av det slag ni föreslår skall nå framgång, måste det beräknas och byggas på en grundlig kännedom om de människor som omger Er. Det beror helt och hållet på människornas sociala och moraliska förutsättningar hur de förhåller sig till dessa djupaste och mest gåtfulla frågor, som kan beröra det mänskliga medvetandet – de *gudgörande* krafterna i människan och de möjligheter som innebor i naturen. Hur många ens av Era bästa vänner, av dem i Er omgivning, är mer än ytligt intresserade av dessa svårfattliga problem? Ni kan räkna dem på högra handens fingrar. Er ras berömmar sig av att i sitt århundrade ha befriat den ande som så länge hölls inspärrad i dogmatismens och okunnighetens trånga kärle – kunskapens, visdomens och den fria tankens ande. Den säger att den okunniga fördomen och den religiösa skenheligheten i sin tur hålls instängda, likt forntidens onda jinn i en flaska, som förseglad av vetenskapens salomoner vilar på havets botten, och att de därför aldrig mer kan slippa ut och nå upp till ytan för att härska över världen som de gjorde i gamla dagar; att kort sagt det allmänna medvetandet är alldeles fritt och redo att godtaga varje bevisad sanning. Men är det verkligen så, min högaktade vän? Den experimentella kunskapen härleder sig inte riktigt från år 1662, då Bacon, Boyle och biskopen av Rochester med stöd av ett kungligt brev förvandlade sitt "Osynliga Kollegium" till ett Sällskap för den experimentella vetenskapens främjande. Tidsåldrar innan Kungliga Sällskapet fann sig bli en verklighet enligt det "Profetiska Schemats" plan, hade en medfödd längtan efter det fördolda, en lidelsefull kärlek till studiet av naturen lett människor i varje släktled till att försöka utforska hennes hemligheter djupare än deras nästa gjorde. *Roma ante Romulum fuit* är ett axiom som vi fått lära oss i Era engelska skolor. Abstrakta undersökningar av de mest förbryllande problem uppstod inte i

Arkimedes' hjärna såsom ett spontant och dittills obehandlat ämne, utan i stället såsom en avspegling av tidigare forskning i samma riktning och av människor skilda från hans dagar med lika lång tid – och betydligt längre – än den som skiljer Er från den store syrakusabon. Den vril, som omtalas i "Ett kommande släkte", var allmän egendom hos numera utdöda raser. Och liksom man nu ifrågasätter själva existensen av dessa våra jättelika förfäder – fastän vi i Himavat, på själva det territorium som tillhör Er, har en grotta full av dessa resars skelett – och, när man råkar påträffa deras väldiga kroppar, undantagslöst betraktar dem såsom enstaka naturens nycker, så anser man *vril* eller *Akas* – som vi kallar den – för en omöjlighet, en myt. Och hur kan vetenskapen utan en grundlig kunskap om *Akas*, dess sammanställningar och egenskaper hoppas bli i stånd att förklara dylika fenomen? Vi tvivlar inte på att era vetenskapsmän är öppna för att övertygas. Likväl måste fakta först bevisas för dem, måste dessa fakta först ha blivit deras egendom, ha visat sig kunna underkastas prövning med deras egna undersökningsmetoder, innan ni finner dem beredda att godtaga dem såsom *fakta*. Om Ni bara ser i Företalet till "Micrographia", skall Ni i Hookes' uppslag finna att de nära sambanden mellan tingen i hans ögon var av mindre vikt än deras yttre inverkan på sinnen – och att Newtons fina upptäckter i honom hade sin störste vedersakare. Nutidens Hookesar är många. Liksom denne gamla tiders lärde men okunnige man är era nutida vetenskapsmän mindre angelägna om att föreslå ett fysiskt samband mellan fakta, vilket kunde avslöja mången dold kraft i naturen för dem, än att tillhandahålla en bekväm "klassificering av vetenskapliga experiment"; så att den väsentligaste egenskapen hos en hypotes inte är att den skall vara *sann* utan endast *sannolik* – enligt deras åsikt.

Så långt vetenskapen – så mycket vi vet av den. Vad den mänskliga naturen i allmänhet beträffar, är denna densamma nu som den var för en miljon år sedan: fördomar grundade på själviskhet, en allmän ovillighet att överge en rotad tingens ordning för nya levnads- och tänkesätt – och det ockulta studiet kräver allt detta och mycket mera – högmot och envist motstånd mot Sanningen, om den så bara rubbar deras förutvarande uppfattningar om tingen – sådana är Er tidsålders kännetecken och i synnerhet de mellersta och lägre klassernas. Vad bleve då resultatet av de mest häpnadsväckande fenomen, under förutsättning att vi tillät dem att frambringas? Hur väl de än föll ut, skulle faran växa proportionellt med framgången. Intet annat val skulle snart återstå än att fortsätta, i ett ständigt crescendo, eller stupa i denna ändlösa kamp mot fördomen och okunnigheten, dödad av Era egna vapen. Prov efter prov skulle krävas och behöva lämnas, varvid varje fenomen i tur och ordning skulle förväntas bli underbarare än det närmast föregående. Den anmärkning Ni dagligen fäller är att ingen kan väntas att tro förrän han får bevittna det med egna ögon. Skulle en människas livstid räcka för arbetet med att tillgodose hela världens skeptiker? Det kanske är en enkel sak att öka det ursprungliga antalet troende i Simla till hundraden och tusenden. Men vad om de hundratals miljoner, som inte kunnat bli ögonvittnen? De okunniga – ur stånd att komma åt dem som verkar i det osynliga – kanske någon dag ger utlopp för sin vrede mot dem som verkar i det synliga. De högre och bildade klasserna skulle fortsätta att icke tro och slita Er i stycken som förut. I likhet med många klandrar Ni oss för vår stora hemlighetsfullhet. Likväl vet vi något om den mänskliga naturen, ty många århundradens, ja tidsåldrars erfarenhet har lärt oss. Och vi vet att så länge som vetenskapen har något att lära sig och en skugga av religiös dogmatism dröjer kvar i mängdens hjärtan, måste världens fördomar övervinnas steg för steg, inte med ett enda språng. Liksom den grå forntiden hade fler än en Sokrates, skall den dimhöljda framtiden se fler än en martyr uppstå. Sedan vetenskapen frigjort sig, vände hon sig med förakt från den kopernikanska åsikten, som förnyade samiern Aristarkos' teorier, vilken "bekräftade att jorden rör sig i cirkel runt sitt eget centrum" åratat innan kyrkan sökte göra Galilei till ett brännoffer för Bibeln. Den skickligaste matematikern vid kung Edvard VI:s hov – Robert Recorde – lämnades att svälta ihjäl i fängelset av sina kolleger, som skrattade åt hans *Kunskapens slott* och förklarade hans upptäckter vara "fåfänga fantasier". William Gilbert från

Colchester – drottning Elisabets läkare – dog förgiftad bara därför att denne verkliga grundare av den experimentella vetenskapen i England hade dristat sig till att föregripa Galilei, påpeka Copernicus' misstag rörande den "tredje rörelsen", som på fullt allvar påstods förklara parallellismen hos jordens rotationsaxel! Paracelsus', Agrippas och Dees oerhörda lärdom har alltid betvivlats. Det var vetenskapen, som lade sin helgerånande hand på det stora verket "De Magnete", "Den Himmelska Vita Jungfrun" (*Akas*) och andra. Och det var den lysande "Englands och naturens kansler" – lord Verulam-Bacon – som efter att ha vunnit namnet den induktiva filosofins fader tillät sig att tala om män sådana som de ovan nämnda såsom "den fantastiska filosofins alkemiker".

Allt detta är gammal historia, tycker Ni. Sannerligen så, men våra moderna dagars krönikor skiljer sig icke väsentligen från sina föregångare. Och vi behöver ha i åtanke bara de nyaste förföljelserna av medier i England, brännandet av förmodade häxor och trollkarlar i Sydamerika, Ryssland och vid Spaniens gränser – för att övertyga oss om att de äkta utövarna av de ockulta vetenskaperna har sin enda trygghet i allmänhetens skepsis: charlatanerna och bedragarna är "adepternas" naturliga sköldar. Den allmänna tryggheten är säkrad endast genom att vi hemlighåller de fruktansvärda vapen som annars kunde brukas mot den och som, vilket sagts Er, blir dödsbringande i de ondas och själviskas händer.

Jag avslutar med att påminna Er om att sådana fenomen, som Ni begär, alltid förbehållits såsom belöning till dem som ägnat sitt liv åt att tjäna gudinnan Sarasvati – vår ariska *Isis*. Hade de givits de profana, vad skulle då ha blivit kvar till våra trogna? Många av Era förslag är högst förnuftiga och kommer att beaktas. Jag lyssnade uppmärksamt på det samtal som fördes hemma hos mr Hume. Hans argument är fullkomliga från den exoteriska visdomens standpunkt. Men när den tiden kommer och han tillåts få en full inblick i *esoterikens* värld, med dess lagar, som bygger på matematiskt riktiga beräkningar av framtiden – de nödvändiga resultaten av de orsaker som det alltid står oss fritt att skapa såsom vi vill men som vi är lika oförmögna att styra till deras verkningar, vilka således blir våra herrar – först då skall både Ni och han förstå varför våra handlingar måste synas ovisa, om inte rent dåraktiga, för de oinvidga.

Ert närmast förestående brev kommer jag inte att kunna fullt ut besvara utan att fråga dem till råds som allmänt ägnar sig åt de europeiska mystikerna. Vidare måste det här föreliggande brevet tillfredsställa Er på många punkter, som Ni bättre definierat i Ert senaste, men det kommer tvivelsutan att göra Er besviken lika fullt. Med avseende på den alstring av nyttänkta och ännu mer häpnadsväckande fenomen, som krävs av henne med vår hjälp, måste Ni såsom en man väl hemmastad i strategin vara nöjd med den reflektionen att man har ringa bruk för nyvunna ställningar, förrän man säkrat dem man redan nått och Era fiender är fullt på det klara med er rätt att äga dem. Med andra ord har Ni fått en större mångfald fenomen framställda för Er själv och Era vänner än mången reguljär neofyt fått se på flera år. Underrätta först era läsare om alstrandet av anteckningen, koppen och de skilda experimenten med cigarettpapperen, och låt dem smälta dessa. Låt dem arbeta med att söka förklara dem. Och förutom den direkta och orimliga anklagelsen för bedrägeri kommer de aldrig att kunna förklara några av dessa, medan skeptikerna är alldeles nöjda med sin nuvarande hypotes om hur broschén frambragtes. Ni kommer då att ha utträttat något verkligt gott för sanningen och rättvisan för den kvinna som nu får lida för den. Isolerat som det är, blir det fall som uppmärksammas i *Pioneer* mindre än värdelöst – det är avgjort skadligt för er alla – för Er själv såsom redaktör för denna tidning lika mycket som för någon annan, om Ni ursäktar mig för att ge Er det som liknar ett råd. Det är inte rättvist vare sig för Er själv eller henne att det på grund av antalet ögonvittnen icke synes tillräckligt för att taga allmänhetens uppmärksamhet i anspråk, bör Ert och Er hustrus vittnesmål gälla för intet. Flera omständigheter samverkar till att stärka Er ställning av sanningsenligt och intelligent vittne till de olika händelserna, var och en av dessa ger Er en ytterligare rätt att hävda vad Ni vet. Det ålägger Er den heliga plikten att

undervisa allmänheten och bereda den för framtida möjligheter genom att steg för steg öppna dess ögon för sanningen. Tillfället bör icke försummas genom en brist på lika stor tillit till Er egen individuella rätt att hävda Er uppfattning som den sir Donald Stewart har. En välkänd gestalts vittnesmål uppväger tio främlingars, och om det i Indien finns någon, som åtnjuter aktning för sin sannfärdighet, så är det *Pioneers* redaktör. Minns att det var bara en enda hysterisk kvinna, som påstods ha varit närvarande vid den föregivna himmelsfärden, och detta fenomen har aldrig bestyrkts genom upprepning. Likväl har i nästan två tusen år oräkneliga miljarder trott blint på denna enda kvinnas vittnesmål – och hon var inte särdeles tillförlitlig.

FÖRSÖK – och arbeta först med det material Ni har, och sedan skall vi vara de första som hjälper Er att skaffa fram ytterligare bevis. Till dess, tro mig, alltid Er sanne vän,

K.H.

Några förklarande kommentarer till Mahatmabrev nr 1

Närmare upplysningar om denna korrespondens mellan A.P. Sinnett och dåvarande 45-jaget K.H. kan läsaren hämta i *Kunskapen om verkligheten*, kapitel 3.4.

”Försöket med tidningen i London” syftar på det förslag Sinnett framlade för K.H. att ”bevisa” esoterikens riktighet genom att på magisk väg manifesteras ett exemplar av Sinnetts tidning *Pioneer* i London samma dag numret i fråga utkom i Indien, något som givetvis var omöjligt med den tidens kommunikationer, alltså postbefordran per ångbåt rutten Bombay – Port Said – Marseilles och därefter järnväg, ångbåt över Engelska kanalen och åter järnväg till London, en resa som tog i genomsnitt tre veckor. Sinnett ansåg att detta skulle täppa till munnen på dem som tvivlade på att de magiska fenomen, såsom de som Blavatsky givit många prov på, vore äkta. K.H.:s avslag och motivering för detta.

”Den hängivna kvinna som så dåraktigt rusar in” syftar på H.P. Blavatsky, vilkens obrottsliga hängivenhet för våra äldre bröder framkom vid många tillfällen.

Den latinska frasen *Roma ante Romulum fuit* betyder ”Rom fanns till före Romulus”. Romulus var Roms grundare (år 753 fvt) och förste konung.

Boken *Ett kommande släkte (The Coming Race)* av Edward Bulwer-Lytton kan läsas i fullständig svensk översättning på vår systerhemsida www.veidos.se.

Sarasvati är i hinduismen lärdomens gudinna.

”Underrätta först era läsare om alstrandet av anteckningen, koppen och de skilda experimenten med cigarettpapperen, och låt dem smälta dessa. Låt dem arbeta med att söka förklara dem.” Detta syftar på en rad äkta magiska fenomen, som H.P. Blavatsky alstrade i makarna Sinnetts närvaro och som närmare beskrivs i Sinnetts bok *Den dolda världen (The Occult World)*.

”en enda hysterisk kvinna, som påstods ha varit närvarande vid den föregivna himmelsfärden,” syftar på Maria Magdalena i Nya testamentet. Lukasevangeliet uppger (8:2) att Jesus drivit ut sju onda andar ur henne, därav K.H.:s beteckning ”hysterisk”, med nutida språkbruk snarare ”psykotisk”. Av Jesu uppståndelse och himmelsfärd ger de fyra evangelierna fyra olika beskrivningar (Matteus 28; Markus 16; Lukas 24; Johannes 20-21), skenbart byggda på vittnesmål men hur som helst omöjliga att förena med varandra. Inte bara i detta Mahatmabrev nr 1 utan i flera andra av breven märks att våra äldre bröder inte godtar evangelielegenden såsom historisk sanning.

FÖRTEGENHETENS LÅNGA TANKE

Ett av de största hindren på vägen är oförmågan att tiga. Att kunna tiga är levnadskonstens viktigaste förmåga och därför första förutsättningen för lärjungaskapet. I denna förmåga ligger mycket mera än den oinvidde kan ana. Man prackar inte sitt vetande på de oemottagliga. Man vittnar inte om sig själv. Man skvallrar inte, talar inte illa om andra. Genom att tala illa om andra hindrar vi dem och därmed indirekt oss själva. Icke nog därmed: vi blir oförmögna att själva leva rätt. De fel och brister vi ser hos andra har vi själva. Annars skulle vi inte se dem. Dessa insikter och förmågan att leva dem hör till första stadiet av tigandets konst.

Andra stadiet är att man inser frihetslagens giltighet och övervinner nyfikenheten, intresset för andras personlighet (förstajag) med alla dess fel och brister. Lärjungen förvärvar förmåga att alldeles oavsiktligt se andras förflutna, läsa deras tankar och känslor. Allt dylikt måste han omedelbart uttradera ur medvetenheten och minnet.

Konsten att tiga går till sist ännu djupare. Tredje stadiet innebär konsten att inte känna och inte tänka annat än sådant som är sant, rätt och hjälpsamt. Våra tankar om andra får vi igen med samma effekt. Ifall folk kunde tänka själva och icke bara tänka vad andra sagt, skulle de själva kunnat räkna ut detta med vetskap om livslagarna.

Esoteriken lärdes ut i de esoteriska kunskapsordnarna allt sedan Atlantis. Det var en vetenskap, som icke kunde rätt förstås utan särskild utbildning genom olika grader under en serie inkarnationer. Esoteriken var endast för dem som nått högre emotionalstadiet: förvärvat förmågan att tiga, förstå och inte missförstå, absolut vägrade använda kunskapen om energierna för egen del.

Esoteriska visdomens sammanfattning i de fyra orden ”våga, vilja, veta, tiga” visar förtegenhetens nödvändighet. Det är förmågan att tiga med vad man vet inför de oförstående.

Det viktigaste människan förfogar över är uppmärksamheten. Uppmärksamheten är tecknet på jagets närvaro. Den är jagets blickpunkt och innebär medvetenhetskoncentration. Genom uppmärksamheten bestämmer vi över vårt medvetenhetsinnehåll: vad vi vill se, höra, känna, tänka. Med tankens hjälp förvärvar vi känslor och egenskaper. Ju mera målmedveten och intensiv aktiviteten är, desto större blir effekten.

Upptäckten av jaget, som opersonligt kan iakttaga sinnesförmimmelser, känslor och tankar såsom något utanför jaget, ger individen en ny syn på livet. Jagets önskan att behärska dessa olika slag av medvetenhet, som det blir medvetet om, leder automatiskt till medvetenhetskontroll såsom nödvändig förutsättning för förvärv av ännu högre slag av medvetenhet.

Folk bedömer en individ efter vad han säger och gör utan aning om vad det kan bero på. På lägre utvecklingsstadier är jagets egenaktivitet vanligen svagare än höljenas egenaktivitet, som ofta är bestämd av vibrationer utifrån. Fortfarande på humanitetsstadiet är jaget i viss mån offer för sina höljenas egenaktivitet. Är höljenas vibrationer starkare än jagets egna, så påverkas individen av dem att säga och göra sådant han kanske annars aldrig skulle. Särskilt i tillstånd av passivitet kan individen lätt överrumplas av sina höljenas tilltag. Därför måste lärjungen lära sig medvetenhetskontroll och ständig vaksamhet över höljenas medvetenhetsinnehåll, så att han genast kan neutralisera inträngande vibrationernas effekt. Fullständig framgång med detta når jaget först på idealitetsstadiet. Ingen kan bli lärjunge, som icke

förvärvat tankekontroll, lärt sig behärska medvetenhetsinnehållet i emotional- och mentalhöljerna. Dessa höljen får inte bestämma någonting.

Tankekontroll förvärvas genom ständigt aktgivande på medvetenhetsyttringarna. Den medför lugn, stillar oron, ökar klarheten i innehållet. Förutsättning för tankekontroll och koncentration är oberördhet, oåtkomlighet för alla störande vibrationer.

Okontrollerad uppmärksamhet medför att tillfälligheterna får bestämmande inflytande på tanke-, känslö- och handlingsliv. Är jagets uppmärksamhet centrad i det emotionala, väcks begär, känsla och fantasi till liv. Det emotionalas makt minskas, när uppmärksamheten centras i det mentala. Lever jaget i det emotionala, förlorar det mentala möjligheten att påverka. Och så länge det lägre emotionala bestämmer, är kontakt med det kausala utesluten.

Aktiveringsförmågan består först och främst i förmågan av ihållande uppmärksamhet. All annan medvetenhetsaktivering är svag. Starkast är aktiveringen genom emotionala eller mentala initiativet, egna reflexionen, tankens bearbetning av vad dagsmedvetenheten mottar. Kraften av mottagna intryck står i direkt proportion till uppmärksamheten. Genom att fasthålla medvetenheten vid det betraktade vitaliserar man intrycken och ger dem tid på sig att sjunka ner i det undermedvetna. De flesta nöjer sig med flyktiga intryck och pladdrar bort resten av dessas förut svaga kraft. Betecknande för geniet är ofta dess oförmåga av snarfärdigt omdöme, dess stumma beundran inför intryckens överväldigande kraft eller skönhet eller övertygande saklighet. Geniet behöver tid att låta det upplevda verka i det omedvetna, och dess kritik är förmågan att glömma vad som bör glömmas, icke att inskräpa det i minnet.

Näst tankekontroll och systematiskt beaktande av önskvärda tankar, känslor, egenskaper är positiv inställning viktigast. Vanligtvis misstror människorna, kritiserar, förringar, avfärdar allt som inte överensstämmer med deras felaktiga emotionalitet och mentalitet. De misstror det nya, som om inte allt ännu återstode att upptäcka. I stället för att bruka livets underbara kritik, glömskan, inskräper de på nytt i minnet det värdelösa. Denna negativitet motarbetar man genom systematisk övning att uppmärksamma det goda och principiellt bortse från allt otjänligt, bortse från felen och beakta endast förtjänsterna.

Uttalandet i evangelierna om att ”icke stå det onda emot” har misstolkats. Ursprungliga betydelsen var att man inte skall bekämpa det onda hos sig själv, ty därmed bara stärker man det. I stället ägnar man det ingen uppmärksamhet alls. Man tänker på något annat, kanske på en motsatt egenskap eller på sin Augoeides. Det onda har makt endast så länge det uppmärksammas. Det dör av brist på näring, om det icke uppmärksammas. Den som förvärvat förmågan av tankekontroll, bestämmer själv vad som skall få finnas i medvetenheten. Uppmaningen ”stå icke det onda emot” gäller självförverkligare med tillspetsad målmedvetenhet. De som beslutat sig för att offra allt för att tjäna livet, försöker först och främst att intensifiera attraherande tendensen och lära sig älska människorna. Ty kärleken är drivkraften till människans altruistiska handlingar. De som ingått i enheten, bekämpar inte det onda med annat än kärlekens vapen.

Min Augoeides: Led mig från överklighet till verklighet, led mig från mörker till ljus, led mig från död till odödlighet.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på hösten 2014 – år 65 aqu. –
och tackar hjärtligast bidragsgivarna –
både dem som bidragit med texter och frågor
och dem som bidragit med ekonomiskt stöd.**

Bilaga:

Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess

och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskreter? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpnadshistoriker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbjudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ATT FÖRSTÅ DET JUDISKA INFLYTANDET. Av Kevin MacDonald.

Alltsedan antiken har judiska befolkningar upprepade gånger nått en ställning av makt och inflytande inom västerländska samhällen. I denna boks första del diskuteras judiska bakgrundsegenskaper, som gynnar förvärvet av inflytande: etnocentrism, intelligens och rikedom, psykologisk intensitet, aggressivitet, med fokus huvudsakligen på etnocentrismen i dess historiska, antropologiska och evolutionära sammanhang. Bokens andra del avhandlar sionismen, som i nutiden är det viktigaste exemplet på den judiska etnocentrismen. Sionismens historia kastar ljus över en inom hela det judiska samfundet pågående dynamik, vari de mest radikala elementen till slut drar hela samfundet med sig. I den tredje delen granskas den neokonservativa rörelsen, som med George W. Bush kom till makten i Förenta staterna. I förbund med praktiskt taget hela det organiserade amerikanska judiska samfundet är neokonservatismen en judisk förtruppsrörelse med nära förbindelser med de mest extrema, nationalistiska, aggressiva, rasistiska och religiöst fanatiska elementen inom Israel.

Kevin MacDonald är amerikan, professor i psykologi vid California State University i Long Beach. Han är främst känd som författare till en trilogi om judendomen som gruppevolutionär strategi. Den sista av dessa tre böcker har utgivits även på svenska: *Kritikkulturen: En evolutionär analys av judiskt engagemang i 1900-talets intellektuella och politiska rörelser*.

Engelska originalets titel: *Understanding Jewish Influence*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2012. Limhäftad med mjuka pärmar. 176 sidor. Pris: 150 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Pettit Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se

Alla böcker och skrifter beställes hos:

FOINIX FÖRLAG

Box 92085

541 02 Skövde

adelskogh@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages porto- och expeditionsavgift. Betalning göres till plusgirokonto nr 441 76 46 – 9 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!